



ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Ing. Dobromily Hronové a Ing. Elišky Vránové v hlavním líčení konaném dne 14. března 2014,

t a k t o :

Podle § 37a trestního zákona se zrušuje výrok o vině trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona ve znění zákona číslo 265/2001 Sb., trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 3 trestního zákona a trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona, ve znění zákona číslo 265/2001 Sb., týkající se obžalovaného R.K., nar. XXXXX, kterými byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, sp. zn. 28 T 2/2002, ze dne 17.5.2002, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci, sp.zn. 4To 123/2002 ze dne 16.9.2002, dále výrok o trestu, který mu byl uložen výše citovanými rozhodnutími, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad.

Obžalovaný

R.K.

narozený XXXXX, invalidní důchodce, trvale bytem XXXXX, přechodně bytem XXXXX, státní příslušník České republiky, nyní neznámého pobytu,

j e v i n e n , ž e

1. společně s dalšími přesně nezjištěnými osobami

byl členem skupiny osob, která pomocí dvou osobních vozidel, kdy jedno BMW Combi tmavé barvy, dne 9.11.1999 kolem 20.00 hodin v Prostějově, při sjíždění z dálnice do Prostějova přehradilo cestu nákladnímu vozidlu Renault Messenger, SPZ: XXXXX, které řídil J.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a druhé blokovalo silnici za vozidlem, a to v úmyslu zmocnit se nákladu, který převážel, přičemž poškozeného přinutili zastavit vozidlo pod pohrůžkou střelné zbraně a z vozidla jej vytáhli a umístili na chvíli do kufru svého vozidla BMW Combi tmavé barvy, a vozidlo Renault Messenger odcizili i s nákladem textilu značky H.I.S., kdy vozidlo Renault Messenger následně odstavili u obce Drahanovice, okres Olomouc, když z něho odcizili textil značky H.I.S. v hodnotě nejméně 2.092.936,73 Kč ke škodě firmy H.I.S. Sportswear Praha, s.r.o., se sídlem Ovocný trh 12, Praha 1, IČ: 47123338

t e d y

proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobil takovým činem značnou škodu,

2. společně s již pravomocně odsouzeným D.Z. a s dalšími přesně nezjištěnými osobami

byl řídicím členem skupiny osob, která sledovala dne 27.4.2000 v Prostějově a na dalších místech, v době min. mezi 7.00 až 10.00 hod. P.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, majitele firmy XXXXX, na jeho cestě z Prostějova, kde si v Komerční bance, a.s., vyzvedl částku 2.300.000,- Kč, do Přerova, kde mělo dojít k obchodní schůzce s další osobou, při tomto sledování si předávali členové této skupiny prostřednictvím mobilních telefonů informace o

jeho pohybu, s úmyslem zmocnit se finančních prostředků, které převážel v kufříku, přičemž byli ve dvou vozidlech, která jej sledovala, kdy následně část pachatelů jedoucích v jednom z těchto vozidel, a to ve vozidle Audi zelené barvy, SPZ: XXXXX, poškozeného předjela a vzápětí vytlačila jeho osobní motorové vozidlo VW Golf, SPZ: XXXXX, které řídil na vozovce od Hrdibořic na Štětovice, kolem 10.15 hod., bočním nárazem do příkopu, kde vozidlo poškozeného narazilo do sloupu a z vozidla vyskočili nejméně dva pachatelé, kteří P.K. přinutili z vozidla vystoupit a ulehnout na břicho v příkopu a z vozidla mu odcizili plastový kufřík s finanční hotovostí ve výši 2.300.000,- Kč a způsobili tak tomuto poškozenému škodu minimálně ve výši odcizené částky.

t e d y

proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a takovým činem způsobil značnou škodu,

3a. společně s P.V., D.H.a R.S.

po předchozí domluvě s P.V., nar. XXXXX, s vědomím, že v domě se v tu dobu nebude nikdo zdržovat, dům není zajištěn zabezpečovacím signálním zařízením a nachází se v něm zabudovaný trezor a v tomto částka 100.000,- Kč, v úmyslu tuto částku odcizit, neoprávněně vnikl obžalovaný K. společně s D. H., nar. XXXXX a R.S., nar. XXXXX, v době od 21.40 hod. dne 29.1.2000 do 02.42 hod. dne 30.1.2000, do domu č. XXXXX, majitelů E.T., nar. XXXXX a M.T., nar. XXXXX, oba bytem na této adrese, po vysazení zajišťovacího kolíku plechových vrat vedoucích na dvůr a následně po vylomení vložky FAB v zámku vchodových dveří a rozbití skleněné výplně dalších dveří a vylomení vložky FAB, vnikli do kotelny, kde se nejprve D.H. a R.S. pokoušeli otevřít ve zdi zabudovaný trezor, když se jim to nedařilo, přistoupili k vybourání tohoto trezoru ze zdi a po jeho vybourání do něj násilně vnikli z jeho spodní strany a odcizili z něj finanční hotovost ve výši 100.000,- Kč a blíže nezjištěné množství slovenských korun a rakouských šilinků, přitom v průběhu tohoto obžalovaný K. střídavě hlídal venku na ulici ve svém autě zn. BMW černé barvy, aby D.H. a R.S. mohli nerušeně vybourávat trezor, případně je mohl upozornit, pokud by mohli být vyrušeni a odhaleni a byl s nimi v telefonickém kontaktu a střídavě za nimi chodil dovnitř domu, aby se přesvědčil, jak postupují při uvedené

činnosti, současně po celou dobu P.V. hlídal poněkud dál od tohoto domu ve svém autě zn. BMW zelené barvy, SPZ XXXXX, další příjezdovou cestu k tomuto domu, aby ostatní mohli nerušeně vniknout do uvedeného domu a odcizit z trezoru částku 100.000,- Kč, případně je mohl upozornit, pokud by mohli být vyrušeni a odhaleni a v průběhu tohoto byl v telefonickém kontaktu s obžalovaným K., následně si takto získanou finanční hotovost rozdělili přibližně stejným dílem na čtyři díly, čímž způsobili poškozeným M. a E. T. škodu na odcizené hotovosti ve výši nejméně 100.000,- Kč a na poškození zařízení domu způsobili škodu nejméně ve výši 7.164,- Kč,

3b. společně s dalšími přesně nezjištěnými osobami

v době od 23.00 hodin dne 23.4.2000 do 09.00 hodin dne 24.4.2000 se podílel na vniknutí za užití násilí s úmyslem odcizit zboží do prodejny Profi K. O., XXXXX, kdy došlo k odstranění visacích zámků mříží vchodových dveří, vnitřní ochranné mříže v okně a rozbití skleněné výplně okna do dílny ze zadního dvora objektu a v prodejně poté k odcizení motorových pil, sekaček, křovinořezů a dalšího zboží v celkové hodnotě 542.050,-Kč ke škodě majitele K.O., nar. XXXXX, bytem XXXXX, kdy poškozením zařízení mu způsobili další škodu ve výši nejméně 2.200,-Kč,

t e d y

ad a) jednak přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, čin spáchal vloupáním a způsobil takovým činem značnou škodu,

ad b) jednak neoprávněně vnikl do domu jiného, užil při činu násilí a čin spáchal nejméně se dvěma osobami, (v bodě 3a),

ad c) jednak poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

t í m s p á c h a l

ad 1).

trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona

ad 2).

trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona

ad 3)

a) trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona

b) trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 3 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona

c) trestný čin poškození cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb., ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona,

a o d s u z u j e s e

podle § 234 odst. 2 trestního zákona, § 37a trestního zákona a § 35 odst. 1 trestního zákona ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

9 (devět) let a 6 (šest) měsíců.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný R.K. povinen společně a nerozdílně s D. Z., kterému tato povinnost byla uložena rozsudkem Krajského soudu v Brně sp.zn. 46T 10/2003 ze dne 28.3.2007 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci sp.zn. 2To 93/2007 ze dne

16.10.2007, uhradit na náhradě škody poškozeným P.K., nar. XXXXX a J.K., nar. XXXXX, oba bytem XXXXX, částku 2.300.000,-Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození:

- 1) K.R., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- 2) K.O., nar. XXXXX, bytem XXXXX,
- 3) Bayerische Versicherungsbank Aktiengesellschaft Allianz Versicherungs-Aktiengesellschaft, 85769 Unterföhring,

odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

A/ Skutková zjištění

Shora popsany skutkový děj, tak jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku, byl prokázán dokazováním provedeným v hlavním líčení. V souladu s ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu soud ve vztahu k nyní projednávané trestné činnosti zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Zde je nutno uvést, že v této věci bylo původně stíháno celkem devět obžalovaných pod sp.zn. 46T 10/2003. Vzhledem ke skutečnosti, že se obžalovaný K. nedostavil k nařízenému hlavnímu líčení, byl vyloučen k tomuto samostatnému projednání a rozhodnutí. V původní věci již dne 24.5.2004 došlo k vyhlášení prvního odsuzujícího rozsudku, kterým byli obžalovaní V., Z., Z. a Š. uznáni vinnými částí skutků dle obžaloby a v případě obžalovaných V., Z. a Z. odsouzeni vždy za spolupachatelství trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8,5 roku (souhrnný trest obžalovaný V.) či 6,5 let (obžalovaní Z. a Z.), v případě obžalovaného Š. za trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. c) trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Obžalovaní U., G., L. a M. byli obžaloby v celém rozsahu zproštěni. Tento rozsudek v části týkající se obžalovaných V., Z. a Z. byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 3 To 197/2004 ze dne 6.10.2005, když bylo soudu I. stupně uloženo, aby doplnil a zčásti zopakoval dokazování. V části týkající se obžalovaného Š. došlo ke změně rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 3 To 145/2005

ze dne 2.11.2005, když byl za trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. c) trestního zákona k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. V případě obžalovaných V., Z. a Z. byl po doplnění dokazování dne 28.3.2007 vynesena další odsuzující rozsudek, kterým byli opět uznáni vinnými, v případě obžalovaného V. nyní pomocí k trestnému činu krádeže dle § 10 odst. 1 písm. c) k § 247 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona a odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6,5 roku (souhrnný trest obžalovaný V.) či 6,5 let (obžalovaní Z. a Z.). Tento rozsudek byl pozměněn rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, sp. zn. 2 To 93/2007 ze dne 16.10.2007, kdy obžalovanému V. byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, obžalovanému Z. zůstal trest zachován a obžalovaný Z. byl obžaloby zproštěn.

Vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaný R.K. v červnu 2003 vycestoval z České republiky, kdy se zdržoval v USA, poté co byl dne 3.11.2003 vyloučen původně ze společné věci k samostatnému projednání, bylo dne 29.11.2007 rozhodnuto o konání řízení proti uprchlému, a dne 5.2.2008 v řízení proti uprchlému vyhlášen rozsudek soudu I. stupně, kterým byl obžalovaný uznán vinným prakticky shodnými skutky jako v nynějším rozhodnutí a byl odsouzen ke společnému úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to v trvání deseti roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. V části původně zažalované trestné činnosti pak byl obžaloby zproštěn. Ve zprošťující části nebylo podáno odvolání, takže tato nabyla právní moci již v řízení před soudem prvního stupně, v odsuzující části pak tato nabyla právní moci ve spojení s usnesením Vrchního soudu sp. zn. 2 To 45/2008 ze dne 24.6.2008 dne 24.6.2008. Poté co byl obžalovaný vydán do České republiky (dne 22.5.2013) požádal o nové projednání věci, a proto soud dne 27.6.2013 rozhodl podle § 306a odst. 2 trestního řádu o zrušení tohoto rozsudku v jeho odsuzující části.

Obžalovaný K. v přípravném řízení dne 2.8.2000 (č.l. 2099-2100), dne 20.9.2000 (č.l. 2101-2103), dne 20.9.2000 (č.l. 2101-2103), dne 15.3.2001 (č.l. 2104), dne 3.4.2001 (č.l. 2105-2106), dne 11.9.2001 (č.l. 2107-2108), dne 8.10.2001 (č.l. 2109-2111) k věci odmítl vypovídat. Dne 16.11.2001 (č.l. 2112-2115), sice vypovídal, kdy trestnou činnost popřel, ovšem tato výpověď se vztahovala k jiným skutkům, než těm, které jsou nyní projednávány. K těmto skutkům opět odmítl vypovídat. V hlavním líčení dne 25.7.2013 po svém vydání z USA se k trestné činnosti podrobně vyjádřil, kdy tuto v zažalovaném rozsahu popřel, ovšem doznal u části skutků svůj obsahově odlišný podíl na trestné činnosti. Následně vypovídal k jednotlivým skutečnostem dne 13.1.2014, dne 16.1.2014 a dne 17.1.2014 Jeho obhajoba bude uvedena následně jednotlivě ke konkrétním skutkům.

Z trestné činnosti v rozsahu odsuzujícího výroku rozsudku je mimo svého částečného doznání usvědčován většinou nepřímo výpověďmi svědků, a listinnými důkazy, z těchto zejména záznamy telekomunikačního provozu, které vedl obžalovaný při páčání trestné činnosti, protokoly o ohledání míst činů, fotodokumentací a seznamy zajištěných stop na místě činu či domovních prohlídkách (či prohlídkách jiných prostor), protokoly o nálezů vozidel, protokoly o vydání věci, znaleckými posudky, odbornými vyjádřeními z oboru kriminalistiky, zprávami o vyčíslení škod a pod.

Pro větší přehlednost jsou jednotlivé důkazy a z nich plynoucí skutková zjištění popsány ke každému skutku samostatně.

K bodu I/1.

Soud vzal za prokázaný následující skutkový děj :

obžalovaný R.K. společně s dalšími nezjištěnými osobami byl členem skupiny osob, která pomocí dvou osobních vozidel, kdy jedno BMW Combi tmavé barvy, dne 9.11.1999 kolem 20.00 hodin v Prostějově, při sjíždění z dálnice do Prostějova přehradilo cestu nákladnímu vozidlu Renault Messenger, SPZ: XXXXX, které řídil J.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a druhé blokovalo silnici za vozidlem, a to v úmyslu zmocnit se nákladu, který převážel, přičemž poškozeného přinutili zastavit vozidlo pod pohrůžkou střelné zbraně a z vozidla jej vytáhli a umístili na chvíli do kufru svého vozidla BMW Combi tmavé barvy, a vozidlo Renault Messenger odcizili i s nákladem textilu značky H.I.S., kdy vozidlo Renault Messenger následně odstavili u obce Drahanovice, okres Olomouc, když z něho odcizili textil značky H.I.S. v hodnotě nejméně 2.092.936,73 Kč ke škodě firmy H.I.S. Sportswear Praha, s.r.o., se sídlem Ovocný trh 12, Praha 1, IČ: 47123338.

Obžalovaný R.K. v přípravném řízení opakovaně využil svého oprávnění k věci nevyprávět a vypovídal až 16.11.2001 (č.l. 2112-2115), kdy popřel spáchání trestného činu týkajícího se přepadení kurzovního vozidla dne 3.3.2000 a stejně tak i krádež motorek dne 10.7.2000. K další trestné činnosti, která mu byla kladena za vinu se odmítl vyjádřit a odmítl odpovídat na dotazy vyšetřovatele. Při rozhodování soudem o vazbě dne 4.8.2000 ve své výpovědi uvedl, že se zná s původně spoluobžalovaným V. i Z.. Dále uvedl, že v Prostějově užíval garáž, kterou si pronajala jeho matka, do které jezdil společně se spoluobžalovanými a garáž užívali i D. Z. a R. U.. V garáži jednou společně se Z. našel vozidlo BMW tmavé barvy a dále zde viděl 2 nebo 3 pistole. Komu tyto věci patří, neví. Fakticky shodné údaje jsou pak i obsahem písemností, které byly zajištěny při prohlídkách jiných prostor, tedy v celách těchto obžalovaných ve vazební věznici.

V hlavním líčení dne 25.7.2013 po vydání z USA na svoji obhajobu uvedl, že celé přepadení spáchali U., R., G. a L.. On se k dané věci dostal tak, že prodával nemovitost v Prostějově na Vodní ulici, kdy nemovitost byla neprodejná za jím požadovanou částku 2.300.000,- Kč. Nakonec ji koupil svědek K. za částku 1.300.000,- Kč s tím, že v rámci tohoto obchodu poskytl (obžalovaný) svědkovi U. 1.000.000,- Kč a tento se zavázal, že mu za rok vrátí 2.000.000,- Kč. Fakticky takto získá za nemovitost to, co požadoval. V hlavním líčení dne 17.1.2014 upřesnil, že fakticky částku 1.000.000,- Kč předával svědek K. z kupní ceny. V době, kdy měl peníze vracet, přinesl U. 1.000.000,- Kč, který předal jeho otcí, protože on sám v té době byl zavřený, kdy splátka tohoto milionu souvisela s tím, že dům byl stále psán na obžalovaného. Při tomto vrácení částky jednoho milionu si ji ovšem svědek U. znovu vypůjčil, ovšem nyní již bez záruky. Proto po návratu z vězení na něj „tlačil“ a svědek U. mu vrátil 400.000,- Kč a 600.000,- Kč nadále dlužil. Jednoho dne za ním přišel, zda by místo té částky nevzal rifle značky HIS. Toto akceptoval a snažil se získat odběratele. Zde je nutno konstatovat, že tato konstrukce se vykazuje jakousi vnitřní rozporuplností. V podstatě je uváděno, že za půjčku jednoho milionu má dojít k vrácení dvou, ale přitom obžalovaný fakticky akceptuje, že dostane zpátky pouze jeden milion Kč (což je v souladu s údaji svědka U. o původní výši dluhu) tedy pouze půjčku bez navýšení.

K vlastnímu skutku uvedl, že ten den, hrál v Brně squash a U. mu volal, že má pro něj to zboží. Zboží chtěl převzít druhý den, ale U. požadoval převzetí ihned a uschování. Řekl mu, že je na squashi a dali si sraz ve 20.30 hod. Dohrál squash a přemýšlel kam to dát. Proto zavolał svědkovi V., zda by to u něho nemohl uskladnit, tento mu řekl, že místo sehnal a že mu má zavolat až bude na cestě. Opětovně volal U., že to spěchá a musí to převzít dřív. Proto sedl do auta a jel do Prostějova, kdy cestou volal svědkovi S., zda si chce odpracovat dluh, který u něj měl, a když tento souhlasil, tak mu řekl, aby dojel do Prostějova k Dopravním stavbám, kde měl čekat U. s dodávkou a tuto dovést do Olomouce k V.. (Následně na dotazy své údaje upřesnil v tom směru, že poté co zavolał U., že to musí převzít hned, tak volal V. a v době, kdy V. sháněl uskladnění, dostal telefonát od U., že musí auto vyzvednout do 20.30 hodin. Protože nevěděl, zda to stihne, tak volal S..) Když přijel na místo, tedy parkoviště za Dopravními stavbami, tak tam viděl S. mluvit s U. a dále G. a L.. R. neviděl, a proto se o něm následně nezmiňoval v motacích. U. spěchal, S. pak řídil dodávku, kdy V. mu volal, že „sedí“ před odbočkou na Slatinice. Ve Slatinicích pak zastavili u rodinného domu, kdy on se vracel pro S., který nevěděl, kam má jet. Při couvání vozidla si svědek S. všiml, že auto má rozbité okénko a bavil se s V., že se mu to nelíbí, že tam to auto nechce. S. také s vozidlem dále odmítal jet. V dodávce byly naházené krabice, kdy dospěl k závěru, že se to vejde do tranzitu kamaráda Z.. Zavolał U., že to přeloží, ať si pro auto dojede, ale U. mu řekl, že si auto má nechat taky. V té chvíli mu došlo, že auto bylo ukradeno i se zbožím. Věci přeskládal, odvezl, následně rozprodal za cca 300.000,- Kč. Rifle koupil člověk, jehož jméno nezná. Byl to kamarád jeho kamaráda J.. (Na doplňující dotaz následně uvedl, že nejen rifle, ale i látky koupil ten člověk asi za 350.000,- Kč.) Vozidlo zůstalo ve Slatinicích. Jednalo se nejen o rifle, ale i o látky (4-5 velkých rolí, více druhů látek). Druhý den volal U., který mu to celé popsala, tedy že se jedná o věci z loupežného přepadení v Prostějově. Když následně zjišťoval (po sdělení obvinění), jak to celé probíhalo, dozvěděl se, že poškozeného B. z vozidla vypustil R., protože se znali od malička. Původně měli v plánu B. odvést, aby získali čas, ale R. to zkažil. Dle něj U. jel celou dobu za vozidlem poškozeného, ovšem proto, že neměl své kumpány (G., R.), musel na tyto čekat až přijedou ze Zlína od paní J.. Zda k loupeži bylo použito vozidlo zajištěné u něj v garáži neví, není si jist, zda toto U. používal, ale U. a jeho banda si toto auto u něj půjčovali. Toto auto bylo kradené a jako takové je on koupil. K riflím nabízeným U. uvedl, že věděl, že tyto budou kradené, nabízel je všem známým mimo jiné i mladému B., ale věděl, že kdyby bylo nejhůř, tak by je prodal i u sebe v Olomouci, v prodejně, kde prodávali rifle značky Gas. Zboží prodal komplet, ale je možné, že si někdo něco vzal (?). V. si vzal (dal mu) několik riflí. Dne 13.1.2014 ve vyjádření k výpovědi svědka S. uvedl, že když kontaktoval V., tak se ho ptal, zda mu nemůže uschovat nějakým způsobem dodávku, ve které budou rifle. Částečně počítal i s tím, že prostřednictvím V. (resp. jeho přítelkyně – svědkyně S.) je prodá. Poukázal na nelogičnost jednání pachatele loupeže, který by chtěl nechat vozidlo zaparkovat na místě veřejně přístupném (v práci svědka S.) a stejně tak nelogické jednání své, pokud by věděl, jak k loupeži došlo, že by obdobným typem vozidla projížděl následně místem činu s rizikem policejní kontroly (tmavé BMW v noci na podzim), když měl k dispozici i jiný typ vozidla. Dále uvedl, že po „vystrčení“ dodávky tuto zaparkovali asi o 500 metrů dál, on odvezl S. zpět k jeho taxíku. Nově jako důvod svého telefonování ve Slatinicích uvedl, že v dodávce dle něj chyběla asi polovina zboží, co byla odcizena („dívali se do papírů, a proto začal telefonovat, že to není možné“). V rozporu s tím, ale ihned uvedl, že skutečnost, že část zboží chybí, zjistil až po výpovědi svědka U. (tedy 16.9.2013). Pro tento závěr o „odsypání“ části zboží dle něj svědčí i doba od přepadení do doby, kdy vozidlo přebíral. Ovšem následně opět uvedl, že rozpor v množství zjistili již u dodávky,

kdy prohlíželi doklady (proto se v papírech listovalo a nikdo to nechápal). Tato skutečnost, tedy že již dříve věděl, že přebírá ½ dodávky přitom vyplývá i ze zajištěných motáků (viz č.l. 492). Zboží pak přeložil do tranzita, který si půjčil od Z. a zbytek do svého BMW.

V hlavním líčení dne 13.1.2014 se pak na dotazy státního zástupce podrobně vyjadřoval zejména ke garáži v Prostějově, s tím že tato se sdílela („šerovala“ ang. share) a dále ke zde nalezenému vozidlu BMW, které do garáže před jeho zajištěním dal dle něj asi někdo pracující pro U. a. K tomuto vozidlu uvedl, že toto bylo používáno i k jiné trestné činnosti, nebyly v něm zadní sedadla (pro snazší převoz kradených věcí). Tyto údaje o vymontování zadních sedadel jsou v souladu s fotodokumentací (prohlídka jiných prostor č.l. 2070-2081). Dále se pak vyjádřil k zajištěným motákům. Zde mimo jiné opětovně uvedl, že od začátku věděl, že mu U. dává polovinu dodávky, ale netušil, že je to pouze polovina uloupeného zboží. Ke zboží, které měl dostat od U. a, pak uvedl, že se mělo jednat o dodávku riflí. Na otázku k vysvětlení zda dodávkou myslel předání či typ vozidla, uvedl, že věděl, že to bude nějaký náklad'ák, ve kterém budou rifle.

Jeho obhajobu tak lze ve stručnosti shrnout tak, že od svědka U. a jako úhradu dluhu získal zboží, o kterém byl přesvědčen, že musí pocházet z trestné činnosti, tedy doznává faktické podílnictví, a to krátce po skutku, ale toto bylo v menším rozsahu, než bylo uloupeno.

K jeho obhajobě je nutno zmínit, mimo výše popsaných rozporů, že soud považuje jeho údaje o dodávce riflí za vnitřně rozporné, kdy nebyl schopen vysvětlit, proč by dopředu zajišťoval uskladnění vozidla a řidiče k tomuto, když opakovaně hovořil o riflích, až následně hovořil o dodávce, ale dodávka ve smyslu vozidla neměla být předmětem obchodu a za nevěrohodné za situace, kdy byl schopen poté zboží bez problémů uskladnit ve svých prostorách. Jeho jednání evidentně směřovalo primárně k uschování vozidla. Od počátku k tomuto směřoval bez zájmu o dohodu na vrácení vozidla (pokud by s U. hovořil o případném termínu vrácení vozidla, musel by se dozvědět již dříve, že tento vozidlo nechce). Jako nelogické hodnotí soud i přebírání vozidla, bez jakéhokoli nahlédnutí na zboží, když vozidlo nějakou dobu údajně na jeho příjezd čekalo a nic nebránilo již na tomto místě nahlédnout na zboží a případně posoudit jeho hodnotu. Stejně tak problematické jsou jeho údaje o obsahu dodávky a případném možném odsypání. K obsahu dodávky nelze přehlédnout údaje poškozeného B. o tom, že část zboží byla v papírových kartonech a látky byly v rolích. Obžalovaný zmiňuje pouze krabice, ale následně prodává i látky. Jako nelogické pak považuje fakticky celé údaje o předávání vozidla, kdy zaparkování vozidla na veřejném místě nedaleko místa činu (a to i po případném odvezení části nákladu) a čekání na něj a to prakticky všech pachatelů za situace, kdy jim musí být zřejmé, že poškozený bude informovat policii, je nutno vnímat jako tak vysoce rizikové, že je absolutně nevěrohodné. Logičtější a věrohodnější je odjezd vozidla přímo z místa činu.

Obžalobou Krajského státního zastupitelství v Brně byly původně pro tento trestný čin stíhány i další osoby, dříve spoluobžalovaní nyní svědci P.V., který byl za tuto trestnou činnost pravomocně odsouzen a dále R.U., P.G.G., M.L. a R.Z., kteří byli z této trestné činnosti v předchozím řízení pravomocně zproštěni. Všichni tyto svědci, s výhradou svědka G. (v době řízení proti uprchlému i v řízení po zrušení odsuzujícího rozsudku), a U.(v řízení po zrušení odsuzujícího rozsudku) využili svého práva a v hlavním líčení odmítli vypovídat, když část z nich tak postupovala i v přípravném řízení. Výpovědi těch, kteří v přípravném řízení

vypovídali, s ohledem na změnu charakteru jejich procesního postavení v rámci trestního řízení, pak nelze procesně použít.

Svědka P. G. G. v hlavním líčení dne 5.2.2008 svůj podíl na trestném jednání popřel s tím, že tam nebyl. V předmětné době se měl nacházet společně se svým společníkem J.R. na obchodním jednání u paní J.J. ve Zlíně pro leasingovou společnost Adam Holding. (K tomuto doložil v předchozím stádiu řízení i listinné doklady a to stížnost svědkyně J. a vyjádření k této od firmy G+R Security, ze kterého vyplývá, že se svědkyní měli jednat dne 9.11.1999 kolem 21.30 hod. v místě jejího trvalého bydliště.) Z osob vystupujících v této trestné činnosti zná od vidění Z. se Z., s K. se znal přes děti, když jejich synové spolu hráli hokej. V hlavním líčení dne 19.11.2013 na svých údajích setrval, kdy podrobně popsal obecný mechanismus své tehdejší práce (ve vztahu ke kontaktům se svědkyní J.), dále potvrdil kontakty svědka R. na osobu poškozeného B. i dluhy svědka U. vůči obžalovanému. K osobě svědka R. pak uvedl, že tento v dané době používal bílé BMW. On sám měl od U. půjčené BMW.

Svědka R.U., původně spoluobžalovaný, v hlavním líčení dne 16.9.2013 uvedl, že když byl v roce 2001 ve vazbě v jiné věci tak za ním do Věznice v Olomouci přišel mjr. B. z vyšetřovačky z Brna a ptal se jej na obžalovaného K.. Tento mu měl říci, že potřebuje nějakou druhou skupinu a že mu to „nadělí“, protože K. měl říci, že tuto věc provedl on s „nějakýma Rusákama“ a celé se to mělo jmenovat akce U. a poté, kdy to nevyšlo, tak akce L.. Asi za 14 dní po odjezdu mjr. B. pak byl z tohoto jednání obviněn. Dále vyloučil, že by se dané trestné činnosti dopustil, kdy potvrdil, že v dané době měl finanční problémy, zadlužil se, mimo jiné dlužil i obžalovanému K., kdy mu dodnes zbývá zaplatit asi 120.000,- Kč. Ke vzniku uvedeného dluhu uvedl, že si půjčil na své jiné dluhy, vytloukal takto klín klínem. Větší část dluhu vrátil před odjezdem v roce 1999, když prodal vozidlo Audi, za které dostal asi 550 tisíc korun. Rozhodně vyloučil údaje obžalovaného o tom, že by mu na zbytek dluhu nabídl na úhradu nějaké věci. Poskytl mu peníze z prodeje tří aut a k roku 2000 dluh činil 125.000,- Kč, když původní půjčka byla asi na milion a k tomuto byla směnka, kterou by měl pravděpodobně mít otec obžalovaného. Na dotazy obžalovaného, zda uvedený dluh souvisel se zprostředkováním prodeje rodinného domu uvedl, že si to nepamatuje, jinak potvrdil, že část peněz vrátil otci obžalovaného a část obžalovanému. Okolnosti předání peněz pak také nebyl schopen popsat.

Oba dva tito svědci však rozhodně popřeli údaje obžalovaného o svém podílu na trestné činnosti.

V hlavním líčení dne 4.3.2014 byl na návrh obhajoby vyslechnut svědek P. K., který uvedl, že od obžalovaného K. a koupil v prosinci 1998 prostřednictvím svého bratra, (dle smlouvy byl kupujícím jeho bratr), nemovitost v Prostějově ve Vodní ulici. Tuto nemovitost se obžalovaný snažil prodat za vyšší cenu, než byla následně mezi nimi sjednána s tím, že rozdíl měl uhradit svědek U.. Oni z dědictví po otci za nemovitost zaplatili 1,3 milionu korun a obžalovanému mělo být uhrazeno celkem 2,3 milionu korun, kdy ovšem bližší důvod zapojení svědka U. do celé věci nebyl schopen vysvětlit, jedině, co k tomuto uvedl, bylo to, že finanční částku, kterou platili, fakticky před obžalovaným předávali svědkovi U., kdy tento si dané peníze půjčoval od obžalovaného K.. Jakým způsobem měli řešeny vzájemné vztahy K. a U., neví. V rámci jednoho hovoru, když se obžalovaného ptal, zda U. částku zaplatil, mu obžalovaný K. řekl, že to není jeho problém, že si to vyřídí s U. sám. Po něm žádné peníze

nikdy nepožadoval. Na dotazy si pak vybavil, že v souvislosti s prodejem byl sepsán nějaký papír, něco jako zástavní právo, které se ovšem nedávalo na katastr a nějak to souviselo s tou částkou, kterou si svědek U. půjčoval. V předmětné nemovitosti žil asi pět let a poté ji bez problémů prodal.

Fakticky tak tento svědek potvrdil údaje obžalovaného o vzájemných kontaktech mezi ním (obžalovaným) a svědkem U. souvisejících se zapůjčením finanční částky, kdy obžalovaný v rámci svého vyjádření k výpovědi tohoto svědka jeho údaje potvrdil s tím, že komunikace se svědkem ohledně řešení závazku U. probíhala v době, kdy mu svědek U. část peněz (asi 400 tisíc korun) vrátil, a proto vnímal, že dochází ke splácení a svědkovi řekl, že si vše vyřeší sám.

Zde tak lze mít za prokázané, že svědek U. v dané době (fakticky do současnosti) obžalovanému dlužil značnou finanční částku. Sama tato skutečnost však nemá přímou vypovídací hodnotu e konkrétní trestné činnosti.

K obhajobě obžalovaného, fakticky k obvinění původně spoluobžalovaného G. a svědka R., (původně k obhajobě spoluobžalovaného G.), byli vyslechnuti svědkové R. a J..

Svědka J.R., společníka obžalovaného G., v přípravném řízení dne 18.10.2002 (č.l. 2323-2325) potvrdil údaje tohoto obžalovaného o přítomnosti na jiném místě v době trestného jednání, kdy uvedl, že při psaní údajů o tom, že dne 9.11.1999 kontaktovali svědkyni J. v 21.30 hod. vycházel z poznámek ve svém notesu, který již ovšem nemá k dispozici. V hlavním líčení dne 16.9.2013 na svých údajích setrval s tím, že potvrdil údaje obžalovaného o bližších kontaktech s poškozeným B. (tento jej trénoval, když aktivně lyžoval).

Svědkyně J.J. v přípravném řízení dne 17.10.2002 (č.l. 2255-2257) se vyjadřovala k okolnostem, za kterých byla navštěvována pracovníky firmy G+R Security, tedy obžalovaným G., kdy popřela, že by k tomuto mělo dojít v těch časech, které na svoji obžalobu obžalovaný G. uváděl. Dle ní tato jednání probíhala kolem 16.00 až 18.00 hodiny. V hlavním líčení dne 16.9.2013 své údaje potvrdila, když ovšem nevyloučila jejich pozdější přítomnost zejména v návaznosti na venčení psů (čekávali před barákem, chodila venčit v 19.00 hodin psy). Bližší podrobnosti si již nevybavovala (mj. ani nepoznala osobu svědka R.).

Z těchto provedených důkazů nebylo v rámci samostatného řízení možné jednoznačně vyloučit obhajobu původně spoluobžalovaného G., naopak jeho údaje se jeví jako věrohodnější než údaje svědkyně J., kdy bylo nutno vzít v úvahu i jistý negativní vztah této k osobě, která se podílela na vymáhání jí dlužných částek. V kontextu dalších důkazů proto došlo k jeho zproštění, když soud musel při hodnocení důkazů respektovat zásadu „in dubio pro reo“, tedy ve skutkových pochybnostech rozhodnout ve prospěch (tehdy) obžalovaného. Vzhledem k nově uváděným údajům obžalovaným K. však nelze zcela (s dostatečnou jistotou) vyloučit jeho verzi, tedy podíl těchto osob na trestné činnosti, při respektování téže zásady, nyní ve prospěch tohoto obžalovaného. V případě údajů svědkyně J. byli svědci G. s R. schopni se na útoku na poškozeného B. teoreticky podílet. Sama tato skutečnost, možný podíl těchto osob na trestné činnosti, však nevyklučuje vlastní jednání obžalovaného v rozsahu popsáném ve výroku tohoto rozsudku.

K alibi obžalovaného na dobu trestného jednání byl v hlavním líčení dne 16.9.2013 na návrh obžalovaného vyslechnut svědek J. Š..

Tento svědek uvedl, že obžalovaného zná asi od roku 1997 až 1998, kdy spolu chodili na squash. Seznámili se díky obdobné výkonnosti, proto spolu často hrávali, nejvíce v Olomouci a Prostějově. Dále uvedl na dotazy obhájce, že jednou hrál squash s obžalovaným i v Brně, kdy ovšem neví o tom, že by během hry odjel, ale o přestávkách telefonoval. Tento údaj (o neodejití během hry) na další dotaz obhájce nepřímou změnil s tím, že hru nedohráli do konce, protože obžalovaný odešel dříve, cca hodinu před koncem, když měli hrát od 18.00 do 20.00 hodin. Na dotaz obžalovaného pak uvedl, že si vybaví, že to bylo dne 9.11.1999 a tuto skutečnost si vybavuje proto, že asi za dva až tři roky byl obžalovaným požádán, aby si tuto dobu pamatoval, kdyby to bylo zapotřebí, protože ho policie podezírá právě k tomuto datu. Na dotazy předsedy senátu pak změnil dobu odjezdu, kdy nyní nově uvedl, že obžalovaný odjel nikoli hodinu před koncem, ale půl hodiny před koncem. Když byl dotázán, co konkrétně si měl vybavit, uvedl, že obžalovaný se jej ptal, zda si vybavuje, jak spolu hráli v Brně, kdy tomuto řekl, že to bylo před M. (svátkem sv. M. – 11. listopadu). K vlastnímu průběhu dne uvedl, že se jednalo o všední den (reálně se jednalo o úterý), kdy si na 18.00 hodinu domluvili squash, on sám odjížděl ze Šternberku do Brna asi po obědě, kdy nakupoval zásoby na Mikuláše pro svůj podnik (kavárnu, restauraci).

Z této výpovědi lze dovodit potvrzení údajů obžalovaného o tom, že s touto osobou hrával squash, ovšem problematické jsou jak údaje o hře v konkrétním dnu (s jistou mírou pravděpodobnosti dne 9.11.1999), a stejně doby, ve které mělo dojít k ukončení hry a tedy času, kdy by obžalovaný svědka opustil, když v rámci teoretických variant nelze vyloučit možnost dostat se na místo napadení poškozeného B., i při popisu tohoto svědka, v době jeho napadení, když údaje svědka se v průběhu výslechu měnily a nelze je tedy vnímat jako zcela věrohodné. V době případného odchodu je nutno poznamenat, že stejně tak se měnily i časové údaje obžalovaného (případné dohrání). Soud proto údaje tohoto svědka ke konkrétním datovým a časovým údajům považuje za zcela nevěrohodné, kdy k tomuto závěru samozřejmě mohl přispět časový odstup od události.

Svědce M.H. v přípravném řízení dne 19.3.2001 (č.l. 2246) jako družka obžalovaného K. využila svého oprávnění a ve věci odmítla vypovídat. V hlavním líčení dne 9.1.2008 uvedla, že v předmětné době žila s obžalovaným K., ale jeho majetkové poměry neznala a o trestné činnosti nic neví. Obdobné údaje uvedla i v hlavním líčení dne 17.9.2013, kdy doplnila, že do okruhu známých obžalovaného patřili zejména původně spoluobžalovaní V., Z. a Z.. Dle ní v době trestné činnosti používal obžalovaný pouze jeden mobil a neví o tom, že by měnil SIM kartu. Ona sama provozovala v Olomouci obchod s textilem, kdy obžalovaný nenabízel k prodeji žádné látky či rifle. Neví, že by obžalovaný mohl mít nějaký jiný obchod (ve vazbě na obhajobu obžalovaného, že měl sám obchod, kde by rifle prodal, kdy je ovšem zřejmé, že tento takto vnímal právě obchod svědkyně H. viz údaje o jeho prodeji č.l. 877). K běžnému průběhu soužití s obžalovaným uvedla, že tento se vracel domů kolem 18.00-19.00 hodiny, kdy pak již zůstávali doma a obžalovaný nikam nechodil. Fakticky tak vyloučila obhajobu obžalovaného o možnosti jít hrát squash, i když soud nepochybuje, s ohledem na účast obžalovaného na další trestné činnosti (a to i doznané), že se zde jedná spíše o účelovou snahu obžalovanému pomoci.

Svědék, původně spoluobžalovaný P.V. byl v této souvislosti odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, za pomoc dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k trestnému činu krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona ve znění zákona č.265/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že po předchozí domluvě s R.K., stíhaným samostatně, dne 9.11.1999 kolem 19.00 hodiny kontaktoval svědka D.S. za účelem zajištění umístění nákladního motorového vozidla s nákladem textilu, kterého se následně dne 9.11.1999 kolem 20.35 hodin zmocnil R.K. společně s dalšími nezjištěnými osobami tím způsobem, že v Prostějově, při sjíždění z dálnice do Prostějova přehradili osobním vozidlem BMW Combi tmavé barvy cestu nákladnímu vozidlu Renault Messenger, SPZ: XXXXX, které řídil J.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a to v úmyslu zmocnit se nákladu, který převážel, přičemž ho přinutili zastavit vozidlo pod pohrůžkou střelné zbraně a z vozidla jej vytáhli a umístili na chvíli do kufru svého vozidla a vozidlo Renault Messenger v přesně nezjištěné hodnotě odcizili i s nákladem textilu zn. HIS v hodnotě nejméně 2.092.936,73 Kč ke škodě firmy H.I.S. Sportswear Praha, s.r.o., Ovocný trh 12, Praha 1, a osobními věcmi řidiče vozidla, po zmocnění se vozidla spolu se svědkem toto navedl k místu, kde mělo být umístěno, kdy si již při domluvě s R.K. musel být vědom, že vozidlo a náklad budou získány trestnou činností. Vozidlo Renault Messenger následně bylo odstaveno u obce Drahanovice, když z něho odcizili textil zn. HIS. Tedy jeho trestné jednání bylo z původního spolupachatelství loupeže upřesněno na pomoc pachatelům této trestné činnosti, kdy s ohledem na míru srozumění a vědomosti o konkrétním jednání hlavních pachatelů, byla tato pomoc vztažena v minimálním rozsahu k trestnému činu krádeže (nikoli loupeže). Tento svědek v hlavním líčení dne 5.2.2008 využil svého oprávnění a odmítl vypovídat a stejně postupoval i v hlavním líčení dne 16.9.2013.

K okolnostem přepadení, s tím souvisejícím informacím a způsobené škodě se vyjadřovali svědkové J.B., P.B., L. Č., V. Č., M. M. a M. M..

Svědék J.B. jako poškozený v přípravném řízení dne 16.3.2001 a 19.11.2001 (č.l. 2213-2221) popsal způsob, čas a místo přepadení, jakož i následné jednání pachatelů vůči své osobě, a vyjádřil se k odcizeným věcem. Uvedl, že uvedeného dne někdy kolem 20.00 hodin byl zablokovan vozidlem BMW Combi tmavé barvy s olomouckou SPZ. Z tohoto vozidla vyskočily dvě nebo tři osoby s kuklami na hlavách (na obličejích). Jedna z těch osob křičela, že jde o přepadení, ozval se i výstřel a vzápětí mu jeden z pachatelů rozbil okno a strčil mu do kabiny pistoli (na dotaz uvedl, že snad bubínkový revolver s delší hlavní), kterou mu mířil na hlavu. Přinutili ho, aby si vlezl do kufru jejich vozidla. Slyšel, jak se dohadují, co s ním, zaznělo, aby byl „odkráglován“ a po chvíli se otevřely zadní dveře auta a jeden z nich mu řekl, aby vylezl. Poté měl pocit, že si ho neвшímají, a tak přeskočil zábradlí a utekl do tmy. Pachatelé byli vyšších postav kolem 180 cm, podle hlasu muži, mladší lidé. Při přepadení odcizili zboží zn. HIS, které převážel, i s vozidlem Renault Messenger. Z obžalovaných zná pouze K.Z. a Z., a to jako vrstevníky svých dětí.

K dnešnímu dni, jak bylo prokázáno z úmrtního listu (č.l. 100), je tento svědek mrtev.

K jeho údajům obžalovaný v hlavním líčení dne 19.11.2013 uvedl, že v jím užívané garáži se nenašel bubínkový revolver. Údaje poškozeného o vypuštění svědka, měnění hlasů pachateli i barva užitého vozidla pak dle něj svědčí pro jeho verzi účasti svědka R.. Stejně tak jeho údaje

vylučují možnost „tipu“ ze strany jeho syna, P.B. mladšího, kdy se jednalo o falešné údaje svědka U.

Svědék P.B., syn poškozeného J.B., v přípravném řízení dne 29.6.2001 (č.l. 2222-2223) uvedl, že obžalované K., Z. a V. zná, ale pouze pracovně. Blíže se s nimi nestýkal, o loupežném přepadení jeho otce mu není nic známo. Na toto nedal tip. Když byl dotázán k údajům utajeného svědka ohledně nevyřízených účtů, dluhů s K. uvedl, že toto není pravdou, K. není ani nebyl nikdy za nic zavázán. V hlavním líčení den 8.1.2008 své údaje také potvrdil, kdy dále uvedl, že v době, kdy mělo dojít k přepadení s ohledem na vzájemné vztahy ani nevěděl, kde jeho otec pracuje.

Svědék L.Č. v přípravném řízení dne 2.7.2001 (č.l. 2230-2233) se jako majitel vozidla Renault Messenger vyjádřil k tomuto vozidlu, k jeho přepadení v rozsahu údajů, které mu sdělil svědek J.B.. Dále pak popsal, za jakých okolností bylo uvedené vozidlo nalezeno, když toto našel jeho švagr M.M. stát na cestě u Drahanovic. V hlavním líčení dne 8.1.2008 svoje údaje potvrdil, s tím, že i následně přepadeného řidiče zaměstnával a tento neměl žádné další problémy.

Údaje o nálezu vozidla pak potvrdil v přípravném řízení dne 16.8.2001 (č.l. 2293) i svědek M.M., švagr svědka L.Č., který se vyjádřil k místu a době nálezů odcizeného vozidla Renault Messenger. Jeho manželka, svědkyně M.M., pracovnice firmy Feico – Spedition s.r.o., se v přípravném řízení dne 16.8.2001 (č.l. 2294-2295), vyjadřovala k nákladu, který vezl přepadený B., kdy uvedla, že o skladbě nákladu řidič nic neví, ví pouze kolik kartonů přepravuje.

Svědék V. Č., otec svědka L.Č., v přípravném řízení dne 7.8.2001 (č.l. 2234-2235) uvedl, že poté, co jej poškozený asi ve 20.30 hod. informoval, co se stalo, zavolal policii a následně společně s poškozeným J.B. po jeho přepadení byl na místě činu společně s policií, přičemž zde byl nalezen na silnici popelník z nějakého auta.

K nálezu mobilního telefonu se vyjadřoval svědek J.G. a to v přípravném řízení dne 19.3.2001 (č.l. 2241-2242) i v hlavním líčení dne 6.1.2004, který našel poblíž čerpací stanice JET za Vyškovem mobilní telefon odcizený z vozidla řízeného poškozeným B., a poté, protože nefungoval, jej dal synovi, který se jej pokusil zprovoznit. Tento pak vydal policii. Jeho údaje, které potvrdil i jeho syn, svědek Z.G. v přípravném řízení dne 4.7.2001 (č.l. 2243-2244), jsou i v souladu s listinnými důkazy na č.l. 1074-1081.

Všechny tyto výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 19.11.2013 a dne 13.1.2014 čteny.

O údajích všech těchto svědků nemá soud důvod pochybovat, když nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnosti o jejich věrohodnosti, navíc jsou v souladu nejen mezi sebou vzájemně, ale i s dalšími provedenými důkazy.

Ze své trestné činnosti (svého podílu na této trestné činnosti) je obžalovaný K. usvědčován zejména výpovědí svědka S. a dále listinnými a věcnými důkazy.

Svědka D.S. uvedl v přípravném řízení dne 18.9.2001 (č.l. 2355-2358), že z obžalovaných zná pouze P.V. a možná od vidění R.K.. Dále uvedl, že někdy na podzim roku 1999 jej večer kolem 19.00 hodin kontaktoval P.V. s tím, že by u něj potřeboval zaparkovat na noc dodávku, kdy uvedl, že on sám to u sebe zaparkováno mít nemůže kvůli sjízdnosti, když tam má naloženy věci pro obchod své přítelkyně J.. Za zaparkování vozidla přes noc mu byly obžalovaným V. slíbeny rifle. Nejprve požadoval zaparkování u něj v práci, když toto odmítl, že objekt není jeho, tak aspoň u jeho rodičů v obci Slatinice. On s tím souhlasil a asi za půl hodiny, kolem 20.00 hodin mu obžalovaný V. volal, že tam dodávku pojedou zavést. Přijel pro něj svým BMW na Pasteurovu ulici (kam ho zavezl i zpět) a odjeli po výpadovce směrem na Prostějov. Odbočili na Hněvotín, kde u sídla firmy Wanzel čekali asi 2-3 minuty na příjezd dodávky, během jízdy obžalovaný V. stále telefonoval. Když uviděli přijíždět dodávku, tak se rozjeli a dodávka pokračovala za nimi až do Slatinic. Po příjezdu otevřel bránu a řidič dodávky začal nacouvávat do dvora. Tehdy si všiml, že na dodávce chybí okno u pravých předních dveří, přestalo se mu to líbit a obžalovanému V. řekl, že vozidlo u domu jeho rodičů zaparkováno mít nechce. Při tomto jednání byly ještě další osoby, a to řidič této bílé skříňové dodávky ve věku kolem 30 let, silnější postavy, a dále R. (R.K.). Když řekl, že vozidlo tam nebude, tak se začal řidič rozčilovat, že s tím dál nepojede a mezitím se tam objevil R.. Obžalovaný V. znervózněl, sliboval, že dodávku uklidí, že tam nezůstane. Poté stále telefonovali a pak řidič otevřel zadní čelo dodávky, ve které uviděl rozházené, nerozbalené krabice. Obžalovaný V. spolu s ostatními pak měl v rukou nějaké papíry, všichni v nich listovali a pak auto zavřeli. Následně zamkl bránu a V. ho odvezl zpět. Vlastním autem se jel zpět na místo podívat a dodávka stála asi 500 metrů od domu jeho rodičů. Při rekognici dne 28.11.2001 nepoznal obžalovaného Z., pouze identifikoval obžalovaného V..

V hlavním líčení dne 8.1.2008 svoje údaje z přípravného řízení potvrdil, kdy ovšem se vzrůstajícím časovým odstupem klesala podrobnost jeho údajů. Opakovaně potvrdil, že jednal výlučně s obžalovaným V., když na místě byli celkem čtyři osoby včetně něj. Obžalovaného K. nezná a nepoznal jej ani na jeho fotografii ve spise (č.l. 51).

V hlavním líčení dne 13.1.2014, tedy opět s delším časovým odstupem, uvedl zčásti odlišné údaje (Např., že před příjezdem dodávky do Slatinic byli na místě s V. i K.. Důvod nezaparkování, mělo být, že se dodávka na místo nevezla, kdy se zvažovalo i vyložení věcí. K osobě obžalovaného K. uvedl, že jej do té doby viděl 1x-2x. Celé to bylo z jeho strany z přátelství, kdy za to neměl nic dostat.), kdy ovšem po předstření prvotních údajů tyto opětovně potvrdil s tím, že si to již přesně nepamatoval. K možnosti uskladnění vozidla ve firmě uvedl, že takto by vozidlo mohl vidět každý ze zákazníků. Nově uvedl, že po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (nyní asi 2-3 roky) je odsouzený V. jeho zaměstnancem, je nákupčí a dělá servis pro zákazníky.

Jeho výpověď i přes vazby na pachatele trestné činnosti (svědka V.) je však v podstatných skutečnostech konstantní (kdo jej kontaktoval, jak se vozidlo dostalo do Slatinic, kdo byl přítomen, co se dělo kolem vozidla a jeho nákladu apod.) a soud tak nemá v tomto rozsahu důvod o jeho věrohodnosti pochybovat a proto považuje jeho údaje za věrohodné, když mají oporu i v dalším provedeném dokazování. S jeho údaji pak souhlasí i obžalovaný K..

Ze své trestné činnosti měl být obžalovaný (dříve v původním rozsahu obžaloby i ostatní spoluobžalovaní) usvědčován zejména výpověďmi osob vypovídajících za užití ustanovení §

55 odst. 2 trestního řádu, tedy utajených svědků. V případě tohoto trestného jednání se k němu vyjadřovali všichni tři v této věci utajení svědci.

Utajený svědek vystupující pod jménem J. N. v přípravném řízení dne 24.1.2001 (č.l. 2300-2301) uvedl, že loupežné přepadení J. B. provedly tři osoby, a to R.K., P.V. a ještě jeden, kterého blíže nezná. On sám viděl i část odcizeného zboží v dodávce asi dva dny po přepadení. Údaje měl od svého kamaráda, kterého se původně spoluobžalovaný V. ptal, jestli může někde schovat dodávku, když mu řekl, že provedli loupežné přepadení s džínami, kdy kamarád mu vyhověl a zboží schoval, a to ve stodole v Olomouci-Holici. Následně V. sehnal kupce a zboží prodali. U hovoru mezi kamarádem a V. byl on sám přítomen, kdy tento proběhl ještě v ten den loupeže kolem 21.00 až 22.00 hod.

Utajený svědek vystupující pod jménem P.N. v přípravném řízení dne 24.1.2001 (č.l. 2296-2299) uvedl, že na loupežném přepadení poškozeného J. B. se měl podílet obžalovaný K., R.S. a nějaká další osoba. Přepadení mělo být provedeno bez masek a zbraň měl použít obžalovaný K.. Tyto údaje má mít z doslechu. Uvedené věci si pak měli rozdělit, kdy S. si vzal svůj díl, ze kterého něco dal Š., z části zaplatil své dluhy. Zbytek prodal do nějakého značkového obchodu v Brně. O tom, co se svými díly dělali ostatní neví. Tip na toto přepadení měl dát údajně syn poškozeného B., který měl mít s K. nějaké nevyřízené účty. Tento syn by měl mít hospodu nebo dělat v hospodě. O tom, že odcizené vozidlo mělo být v nějaké garáži se bavil S. s osobou, od které on má své údaje. Údaje o tipu má pak od osoby, která byla u přepadení.

V rámci posuzování věrohodnosti těchto osob bylo v původním řízení, ze kterého byl obžalovaný vyloučen, rozhodnuto o jejich „odtajnění“, tedy zrušení režimu ustanovení § 55 odst. 2 trestního řádu, když dle názoru soudu pominuly důvody, které vedly k jejich utajování a fakticky tak ani v tomto řízení je již nelze považovat za svědky v režimu § 55 odst. 2 trestního řádu.

K osobě svědka R. R., vystupujícího pod jménem J. N., bylo zjištěno, že tento svědek byl opakovaně trestně stíhán a odsouzen zejména za majetkovou trestnou činnost, v době výslechu v roce 2008 byl ve výkonu trestu odnětí svobody.

K osobě svědka D. H., vystupujícího pod jménem P. N., bylo zjištěno, že tento má záznam v rejstříku trestů, byl opakovaně soudně trestán za rozsáhlou majetkovou trestnou činnost, které se dopustil mj. i s obžalovaným K. a původně spoluobžalovaným V..

Oba dva tito svědci pak byli soudem již pod pravou identitou vyslechnuti v hlavním líčení dne 5.2.2008.

Svědka D.H. uvedl, že v roce 2000 jej na vazbě navštívili policisté s tím, že potřebují výpovědi proti jiným osobám, vyhrožovali mu, že jinak jej z těchto skutků obviní a poskytnou mu základní údaje (scénář) co má uvádět. S ohledem na charakter jím uváděných údajů, nelze tuto změnu výpovědi považovat za zcela věrohodnou a spíše ji lze vnímat jako snahu „ospravedlnit se“ před obžalovaným či původně spoluobžalovanými (nelze přehlédnout, že v původní věci vypovídal před soudem jako utajený svědek v podstatě shodně se svými prvotními údaji a tyto pozměnil, až když vystupoval pod pravou identitou). Svědek R.R. uvedl, že údaje, které uváděl,

jako utajený svědek řekl pod nátlakem, kdy mu je předal policista E. a on je opakoval do mikrofonu. Oba tedy shodně popřeli pravost údajů uvedených v jejich výpovědích v režimu utajených svědků a obvinili příslušné policisty jednak z nátlaku, ale zejména z „výroby důkazů“. S ohledem na údaje svědka R. o nátlaku policistů se soud zabýval i dobou, kdy byl a případně kým vyšetřován, když podával vysvětlení 8.-9.11.2000 policistům K. a E. (č.l. 62-65 spisu Okresního soudu v Olomouci sp.zn. 7T 71/2001).

V rámci nového řízení po zrušení původního pravomocného rozhodnutí postupem dle § 306a trestního řádu byli tito svědci opakovaně vyslechnuti.

Svědka D.H. v hlavním líčení dne 16.9.2013 uvedl, že na ně byli dělány nátlaky ze strany vyšetřovatelů. K osobě obžalovaného uvedl, že společně s K. byl odsouzen za autobazar skutek I/3a), kdy při této trestné činnosti mu obžalovaný pomáhal otevřít trezor. Celou akci organizoval V.. Po předestření údajů, které uváděl v přípravném řízení jako utajený svědek, uvedl, že jsou pravdivé, tyto měl z doslechu (nikoli, že by mu je poskytli policisté). Na přímou otázku obhájce, zda mu policisté říkali, co má vypovídat, uvedl, že ne. Na dotazy obžalovaného pak připustil, že i policisté mu něco říkali, takže to co uváděl, věděl, buď od policistů, nebo od S..

K jeho výpovědi obžalovaný K. uvedl, že v rámci vazby komunikoval s tehdy vazebně stíhaným S., tomuto dal k dispozici údaje utajeného svědka N., a když si je tento přečetl, řekl jim, že se jedná o D.H.. Fakticky tak nepřímou potvrdil, že tento svědek uváděl údaje, které se dozvěděl právě od S. (nikoli policie), protože jinak by jej tento nemohl poznat (z údajů identifikovat).

V kontextu těchto skutečností má soud za výrazně posílený dále popsany závěr o specifické věrohodnosti prvotních údajů utajených svědků (reálně prezentovali zprostředkované údaje), nikoli však o jednoznačné reálnosti těchto údajů.

Svědka R.R. v hlavním líčení dne 19.11.2013 uvedl, že vypovídal to, co mu řekla kriminální policie. Podepsal nějaké listiny, ale nezná jejich obsah, když česky neumí číst. O trestné činnosti obžalovaného nic neví. K vlastnímu výslechu v přípravném řízení uvedl, že policista E. stál vedle něj ještě s jedním člověkem a „co nevěděl, to sám opravoval i v papírech“. V rámci konfrontace se svědkem kpt. R. E. dne 13.1.2014 již nebyl adresný v tom směru, že to byl právě tento svědek, který mu poskytoval údaje, které má při výslechu říkat. Vlastní popis (procesního) výslechu pak měnil nejprve s tím, že údaje byly na papíru (přitom údajně neumí číst česky), pak že slova opakoval po policistovi, poté že takto byl instruován již před výslechem. Když byl tak dotazován ke konkrétnímu průběhu na modelové otázce, nebyl schopen průběh odpovědi vysvětlit.

K věrohodnosti údajů svědka R. byl vyslechnut v hlavním líčení dne 13.1.2014 svědek kpt. R. E., příslušník Policie ČR, který uvedl, že na vlastním vyšetřování se nepodílel, ale byl přítomen utajování svědka R.R.. Na podrobnosti dané věci si s odstupem času a množstvím dalších případů podrobně nevzpomínal, kdy se teoreticky vyjadřoval k provádění úkonů s osobou vystupující v režimu § 55 odst. 2 trestního řádu. V daném konkrétním případě se domnívá, že svědek R. byl jím realizován či vyšetřován pro jinou trestnou činnost a v rámci

komunikace získali nějaké poznatky k nyní projednávané trestné činnosti. Osobu svědka R. zná i z dalších kontaktů, kdy jej opakovaně vyslyšel a nemá pocit, že by tento potřeboval tlumočníka a to ani ve vztahu k psanému textu. Rozhodně popřel, že by mohlo být v rámci výslechu tomuto svědkovi nějakým způsobem říkáno, či jinak sdělováno, jak má vypovídat. V rámci konfrontace se svědkem R. na svých údajích setrval, když údaje svědka R. minimálně v části dotazů byly výrazně neurčité.

Byť soud může, s ohledem na provedené důkazy, považovat tyto změny výpovědi těchto svědků za účelové a zčásti i nelogické či technicky problematické (nápověda), případně za vyvrácené dalšími důkazy, nelze přehlédnout, že se jedná většinou o zprostředkované údaje a to osob v době poskytování těchto údajů trestně stíhaných, které nelze obecně hodnotit jako osoby věrohodné. V případě obou se jedná o osoby, které mají kontakty do blízkého okolí obžalovaného K. v rámci jeho trestné činnosti. Za této situace nelze ani jimi uváděné údaje specificky hodnotit jako věrohodné, když zejména k osobě obžalovaného K. se jedná o údaje zprostředkované, a z těchto případně vycházet.

Nad rámec uvedeného, je nutno zmínit ve vztahu k obžalovaným uplatněné obhajobě i tu skutečnost, že obžalovaný kategoricky vylučuje, že by svědek R. mohl v den loupeže zboží vidět, že by si z něj mohl něco koupit apod. Je s podivem, kde onu jistotu bere za situace, kdy tvrdí, že část zboží musela zůstat u skutečných pachatelů loupeže (když on byl pouze podílník) a o tomto by tak neměl mít představu(?).

Utajený svědek vystupující pod jménem F.P. v přípravném řízení dne 10.10.2001 (č.l. 2311-2318) k tomuto útoku uvedl, že na loupežném přepadení poškozeného J. B. se podíleli U., L., G., K., S. a V.. Celý útok měl zorganizovat K., kdy se mluvilo, že tip měl dát B. mladší. Úkolem V., který na pachatele čekal u Olomouce, mělo být uschování zboží, které měl odvézt S., kdy toto mělo být uschováno u nějakého muže jménem D.. Jednalo se o zboží zn. HIS, převážně rifle, v papírových kartonech. Útok byl proveden vozidlem BMW Combi tmavé barvy a dále zde měl vozidlo BMW i K.. U., L. a G. měli podniknout útok na poškozeného a odvézt ho z místa činu a další dva, tj. obžalovaní K. a S., měli odvézt nákladní vozidlo Renault z místa činu k V.. Část zboží se prodala prostřednictvím příbuzných K., něco S. prostřednictvím muže jménem Š. (Š.) a zbytek prodal Z. během pobytu K. a V. v USA. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu v hlavním líčení dne 17.1.2014 čtena, když soud se i přesto pokoušel zajistit jeho účast u hlavního líčení, ovšem dle sdělení policie, toto nebylo možné zajistit.

Při hodnocení věrohodnosti tohoto svědka musel soud přihlížet k několika skutečnostem. V této konkrétní věci se vyskytuje jako osoba, která přenáší svou výpověď zprostředkované údaje. Je otázkou zda původně spoluobžalovaného V. (jak vyplývá zejména z připojeného, kmenového spisu) či dalších osob, případně orgánů činných v trestním řízení, jak ve vztahu ke svým údajům uváděli ostatní původně utajení svědci. V přípravném řízení, když byl totiž dotazován, zda viděl operativní spis ke skutkům, o kterých hovoří, uvedl, že nemá v současné době přístup k tomuto spisu. Na doplňující otázku od kdy, do kdy tedy tento přístup měl, uvedl, že na to nemá odpověď. Z těchto údajů je zřejmé, že v nějaké době přístup k těmto údajům měl a v případě svědka, který není policistou, je takovýto přístup zjevně vzbuzující pochybnosti. Tato skutečnost výrazně snižuje věrohodnost jeho údajů. Přitom otázka věrohodnosti právě

tohoto svědka, který v podstatě usvědčoval všechny pachatele v celém rozsahu původně zažalované trestní věci, byla pro rozhodování zcela zásadní. Soud si je vědom i té skutečnosti, že charakter výpovědí svědků vystupujících za užití ustanovení § 55 odst. 2 trestního řádu jistým způsobem omezuje výkon obhajovacích práv obžalovaného, který nemá dostatečný přístup k údajům týkajícím se zejména věrohodnosti takového svědka. Tato jistá nevýhoda (v procesním smyslu) musí být proto vyvažována pečlivějším hodnocením takového důkazu, a to zejména s přihlédnutím k téměř obligatorní povinnosti důsledně zvažovat věrohodnost nejen údajů, ale i samotné osoby, která takto vystupuje. Tato skutečnost byla i důvodem odtajnění ostatních utajených svědků. V případě tohoto svědka tak soud nepostupoval, když nemá za to, že by byly splněny stejné podmínky, tedy znalost původně spoluobžalovaných o koho se jedná, jejich odtajnění se vůči obžalovaným apod. Při zvažování věrohodnosti tohoto konkrétního svědka vycházel soud i z dokladů, které byly součástí přílohového spisu týkající se trestné činnosti tam obžalovaných V. a K. ve vztahu ke vloupání do Autobazaru T.. Lze tedy říci, že obecná věrohodnost této osoby je nižší. Podstatnější však je otázka jisté specifické věrohodnosti výpovědi této osoby. Dle názoru soudu, kdy z provedených důkazů ani nic jiného v tomto směru nevyplývá, nelze dovodit nějaký zájem této osoby na poškození všech původně obžalovaných jím uváděnými údaji. Je zřejmé, že údaje, které poskytl orgánům činným v trestním řízení, nemá z osobní zkušenosti, tedy jako prvotní nositel informace, tedy že by přímo něco viděl, něčemu konkrétnímu z trestné činnosti byl přítomen, ale zprostředkované. Zde je nutno tedy vycházet ze skutečnosti, že tento svědek je fakticky pouze osobou, která přenáší informace poskytované někým jiným (dle údajů z připojených spisů původně spoluobžalovaným V.). Pomine-li soud tzv. „efekt tiché pošty“, tedy částečné zkreslení poskytovaných údajů je zřejmé, že popisuje podrobně účast dalších osob na trestné činnosti, v případě původně spoluobžalovaného V. se však jeho podíl omezuje na relativně vágní formulace, že o trestné činnosti věděl apod. Soud sice nevyklučuje, že podíl V. na trestné činnosti mohl být i v tomto rozsahu. Ostatně toto odpovídá tomu, co bylo prokázáno v případě vyloupení Autobazaru T., tedy že zde V. hlídal, ovšem o získanou kořist se dělil. Pravděpodobně tedy nebyl přímým vykonavatelem na rozdíl od dalších pachatelů. Ovšem právě ta skutečnost, jakým způsobem je potlačována účast obžalovaného V. na fakticky veškeré trestné činnosti, vzbuzuje důvodnou obavu, že právě ze strany této osoby je fakticky manipulováno s těmito vstupními údaji, tedy že V. sám snižuje svůj podíl na trestné činnosti a v podstatě se tak snaží získat jakousi formu alibi. Soud zde tuto skutečnost zmiňuje právě proto, že tento relativně nízký podíl je v logickém rozporu s korespondencí zadrženou na celách. Dle názoru soudu tak specifická věrohodnost výpovědi, tedy údajů svědka P. trpí právě nevěrohodností vstupních údajů, tedy údajů, které mu byly poskytnuty. Je otázkou, do jaké míry i tento svědek měl údaje z jiných zdrojů a zde je nutné se opět vrátit k onomu vyšetřovacímu (operativnímu) spisu, kdy v podstatě souhlasil s tím, že tyto údaje měl nějakým způsobem k dispozici, zvláště když některé jeho slovní spojení vzbuzují v tomto směru jisté pochybnosti. Zde má soud na mysli např. údaje týkající se původu zbraní užívaných při trestné činnosti a následně nalezených v garáži (hlášeny jako odcizené). Stejně tak nemohl přehlédnout i tu skutečnost, že některé osoby jím u jednotlivých skutků označené za pachatele měly na uvedené období alibi a musely být obhajoby zproštěny. Soud proto dospěl k závěru, že výpověď tohoto svědka má výrazně sníženou vypovídací hodnotu, když obdobné závěry byly ve vztahu k jeho údajům zaujaty prakticky ve všech zbývajících trestních věcech.

K výpovědi tohoto svědka se poměrně obsáhle obžalovaný K. vyjadřoval (zejména v hlavním líčení dne 17.1.2014), kdy poukazoval na skutečnost, že tento svědek, dle něj jménem L.S., fakticky postupoval v součinnosti s policií, kdy údaje nemohl mít od jiné osoby, než právě z důkazů (např. motáků), které byly k dispozici policii. Do jisté míry se s těmito úvahami lze ztotožnit (viz výše popsany popis zbraní), ovšem nelze vyloučit, že hlavní informace mohl mít od jiné osoby, která mohla mít informace obdobné jako obžalovaný (např. svědek V.).

Svědka R.S. v přípravném řízení dne 3.7.2001 (č.l. 2348-2349) se vyjádřil k přepadení poškozeného B. s tím, že ví celý Prostějov, že to měl udělat nějaký U., protože měl nějaké dluhy u Rusů a jeho banda. V hlavním líčení dne 9.1.2008 na těchto údajích setrval, popřel, že by uvedené vozidlo z místa přepadení odvázel, kdy dále se vyjádřil ke svému podílu na vloupání do domu poškozeného T. a jeho autobazaru, včetně podílu obžalovaného K.. V hlavním líčení dne 19.11.2013 využil svého práva nevypovídat.

Vzhledem k údajům utajeného svědka, vystupujícímu pod jménem P.N., byl vyslechnut i svědek L.Š., který v přípravném řízení dne 16.8.2001 (č.l. 2375-2376) popřel, že by měl něco s touto trestnou činností společného. Rozhodně mu R.S. v minulosti nezprostředkoval žádný obchod s textilním zbožím HIS. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 17.1.2014 čtena.

Vzhledem k tomu, že v případě tohoto svědka i svědka R.S. se jedná o osoby pravomocně odsouzené mj. (R.S. i pro vloupání do Autobazaru T. společně s obžalovaným K.) pro majetkovou trestnou činnost, v případě svědka Š. zejména pro podílnictví, kdy přebíral věci pocházející z trestné činnosti, je zřejmé, že věrohodnost jejich výpovědí je mizivá.

Svědce J.Š., družka obžalovaného V., v přípravném řízení dne 20.3.2001 (č.l. 2379-2381) vypovídala o okolnostech nabytí věci, které byly zajištěny při domovních prohlídkách či prohlídkách jiných prostor, kdy uvedla, že oděvní svršky zakoupila ona sama buď v Riegrové ulici nebo na Dolním náměstí, a to během let 1998-1999. V hlavním líčení 9.1.2008 své údaje potvrdila s tím, že z její výpovědi byla evidentně vidět snaha neuvést žádné podrobnosti, když většina jejích odpovědí byla obecná či „nevím“. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 17.1.2014 čtena.

S ohledem na blízký vztah této svědkyně k osobě odsouzeného V., nelze její údaje považovat za obecně věrohodné.

Svědci Ž.V. a P.S. se jako pracovníci prodejny, které uváděla družka obžalovaného P.V. J.Š. jako prodejny, kde zakoupila výrobky zn. HIS, které byly nalezeny při domovní prohlídce v jejím bydlišti, vyjádřili k prodávanému zboží v těchto prodejnách, tedy byli vyslechnuti fakticky k obhajobě původně spoluobžalovaného V., jisté formě alibi, kterou mu měla poskytovat jeho družka. Svědkyně Ž.V. v přípravném řízení dne 29.6.2001 (č.l. 2409) vyloučila, že by v jejich prodejně docházelo k prodeji výrobků zn. HIS, s tím, že tomu tak nebylo na celém Dolním náměstí. Svědek P.S. v přípravném řízení dne 29.6.2001 (č.l. 2346) uvedl, že jejich prodejnu prošla pouze část druhu a typu zboží, které byly nalezeny při domovní prohlídce, kdy se jedná o zboží z kolekce roku 1999. Zbývající modely a vzory nikdy

neprodával. Na Riegrově ulici v Olomouci toto zboží mohl prodávat jen on. Nikdo jiný zboží HIS zde neprodává ani neprodával. Na Dolním náměstí v Olomouci byla prodejna OP Prostějov, ale ani tato nemohla toto zboží prodávat, neboť se jedná o vzory z roku, které již OP Prostějov nešilo a jiná prodejna s výrobky HIS na Dolním náměstí není.

Tyto výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 13.1.2014 a 17.1.2014 čteny. Jednoznačně vylučují údaje svědkyně Š., a tyto tak vzhledem ke zjevné nepravdivosti, a to i při respektování časového odstupu od události, nelze brát jako odpovídající realitě, a tedy za specificky věrohodné.

K osobě původně spoluobžalovaného Z. byli v hlavním líčení dne 9.1.2008 vyslechnuti jeho otec J.Z. a sestra D.M.. Jejich výpovědi nemají přímou vypovídací hodnotu k obžalovanému K. ani tomuto skutku a tak budou popsány následně, ve skutkových zjištěních k v bodu I/2.

Výpovědi rodinných příslušníků obžalovaného, tedy jeho otce J.K., jeho matky E.K., jeho sestry I.W. a švagra J.W., zůstaly bez významu, když tito jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení dne 8.1.2008 využili svého oprávnění a odmítli vypovídat. Tyto výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 formálně čteny v hlavním líčení dne 13.1.2014 a 17.1.2014.

Obdobný závěr (o bezvýznamnosti ke skutkovým zjištěním) lze učinit i o výpovědi svědka, původně spoluobžalovaného J.Š., který v hlavním líčení dne 17.9.2013 neuvedl nic podstatného, když sice formálně vypovídal s tím, že si prakticky na nic nepamatoval.

Trestná činnost obžalovaného je mimo výpovědí svědků (v rozsahu jejich údajů) prokazována i listinnými důkazy, kterými jsou zejména protokoly o ohledání míst činů, náčrtky, fotodokumentace, seznamy zajištěných stop a jejich vyhodnocení a doklady poškozených zejména ke způsobené škodě a uplatňovaným nárokům na její úhradu. Z dokladů poškozeného H.I.S. sportswear Praha, spol. s r.o. (č.l. 1089-1284) bylo prokázáno, jaké množství a druhy zboží byly přepravovány v odcizeném vozidle, kdy část druhově shodného oblečení byla zajištěna při domovní prohlídce u původně spoluobžalovaného V.. Dále pak byla prokázána i výše způsobené škody a to včetně DPH jak vyplývá z vyjádření poškozeného nyní VF Czech services, s.r.o. (č.l. 3696) a to v částce 2.092.936,73 Kč. Tato byla prokázána i v rozsahu škody na věcech poškozeného B. odborným vyjádření (č.l. 1068), kdy v hodnotě odcizeného vozidla bylo zpracováno, jak odborné vyjádření (č.l. 1066), tak následně i znalecký posudek. Ze závěrů znaleckého posudku (č.l. 787-792) bylo zjištěno, že hodnota odcizeného vozidla Renault Messenger měla činit 401.000,-Kč, když ovšem znalec neznal údaje o původním poškození vozidla. Z dokladů k odcizenému vozidlu (č.l. 1347-1365) bylo mj. zjištěno, že vozidlo bylo dříve havarované (oprava nástavby, rámu). Tato skutečnost zjevně nebyla brána v úvahu při zpracování, ať již odborného vyjádření či znaleckého posudku, kterým byla oceňována hodnota uvedeného vozidla, kdy ovšem s ohledem na charakter trestné činnosti, vozidlo bylo odcizeno pouze kvůli nákladu a poté odstaveno, toto nemá vliv na právní závěry (kvalifikaci) v této trestní věci, a proto nebyly v tomto směru zpracovávány nové znalecké posudky.

Z vyhodnocení zajištěných stop, a to odbornými vyjádřeními z kriminalistické balistiky, chemické expertízy, biologické expertízy, genetiky, trasologické, daktyloskopické expertízy, či srovnáním pachových stop původně obžalovaných, nebyly získány žádné závěry, které by

prokazovaly podíl obžalovaného K. či jiných osob na této trestné činnosti. Z protokolu o ohledání místa činu, náčrtku, fotodokumentace (č.l. 1083-1086, 1022-1025), bylo prokázáno, že na místě činu byly v uvedený den nalezeny asi v 21.05 hod. zbytky rozbitého skla a autopopelník se zapalovačem. Z obdobných důkazů z místa nálezu vozidla Renault Messenger a následně ohledání tohoto vozidla bylo prokázáno kde, v jakém stavu (mimo rozbitého okénka a rýhy na vozidle beze škod) bylo nalezeno a jaké stopy byly zajištěny. Z odborného vyjádření z oboru trasologické expertízy (č.l. 1040-1043) bylo prokázáno, že zajištěné trasologické stopy jsou vhodné pouze ke skupinové identifikaci a zbytky skla pak vykazují druhovou shodu se sklem z přepadeného vozidla. V tomto případě lze považovat za jednoznačně prokázané, že se jedná o sklo z předmětného vozidla, zejména s ohledem na dobu a místo nálezu.

Z úředního záznamu policie (č.l. 1084, 2518) bylo prokázáno, že věcná stopa zajištěná na místě činu, a to jeden kus autopopelníku včetně zapalovače, může pocházet z vozidla BMW, neboť jde o popelník dodávaný sériově do vozidel BMW, a to typ E32 řady 7 byl vyráběn v letech 1984-1994 a typ E34 řady 5 byl vyráběn v letech 1987-1995.

Z protokolu o ohledání místa a pořízené fotodokumentace (č.l. 2045-2082) bylo prokázáno, že dne 24.5.2000 bylo v garáži č. XXXXX nalezeno motorové vozidlo tovární zn. BMW Combi 530i černé barvy bez SPZ, VIN: XXXXX, kdy v přístrojové desce tohoto vozidla byl prázdný otvor po autorádiu a prázdný otvor po popelníku. Jedná se o vozidlo, které bylo dne 21.8.1999 odcizeno německému státnímu příslušníkovi v Prostějově, na ulici Šlikova. V garáži byly dále nalezeny 2 pistole, a to pistole ČZ 85 a pistole zn. Praga s náboji, 2 kusy ocelových pout a další věci, pravděpodobně sloužící k trestné činnosti (pletená čepice, páčidla, rozlamovač vložek FAB apod.). Z vozidla a zajištěných zbraní byly odebrány pachové stopy, které následně byly vyhodnoceny v rámci odborných vyjádření. Na zajištěných zbraních a vysílačkách nebyly zjištěny žádné daktyloskopické stopy. Na pletené čepici s otvorem pro oči byly zajištěny dva kusy vlasů.

Jedná se tedy o typově a barevně obdobné vozidlo, jaké bylo užito při přepadení poškozeného B., které vykazuje další znaky (vypadený popelník), které lze užít k identifikaci tak, že lze říci, že existuje důvodný předpoklad, že se jedná o vozidlo k této trestné činnosti užité. S ohledem na okruh pachatelů a jejich užívání předmětné garáže, kde vozidlo bylo nalezeno, lze mít tuto skutečnost za prokázanou a tuto potvrdil v rámci hlavního líčení i obžalovaný K.. K tomuto vozidlu obžalovaný dne 25.7.2013 uvedl, že toto koupil jako kradené a bylo používáno dalšími osobami, kdy žádná z věcí dále v garáži nalezených, nepatřila jemu. Zde nelze přehlédnout, že na místě byly nalezeny vysílačky a o vysílačkách obžalovaný komunikuje v rámci dopisů. V hlavním líčení dne 13.1.2014 pak uvedl, že vozidlo do garáže bylo umístěno krátce před prohlídkou asi někým pracujícím pro U. Z toho údaje by bylo možné dovodit, že vozidlo bylo po dobu od loupežného přepadení do doby nálezu, tedy cca 6 měsíců, v dispozici právě tohoto svědka či jemu blízkých osob, když jinak tento údaj nemá smysl. Pokud bylo používáno i dalšími osobami, mohl ho tam dát kdokoli. V logickém rozporu s tímto jsou pak následující údaje, že vozidlo bylo používáno na spoustu jiných věcí asi 5-6 měsíců (když bylo odcizeno cca 2,5 měsíce před loupežným přepadením). Z tohoto by spíše vyplývalo, že bylo k dispozici i obžalovanému i po loupežném přepadení a pak ovšem ztrácí poukaz na osoby pracující pro U. smysl (?) a tento svědčí spíše pro snahu „zapojit“ U. do užívání tohoto vozidla a potažmo do celé trestné činnosti. Dne 17.1.2014 pak upřesnil, že vozidlo získal někdy

v říjnu 1999 od nějakého zloděje a snažil se ho prodat, což se nedařilo, protože mělo nějaký exotický motor. V době loupežného přepadení jej měl půjčené U., ale kde bylo, dále neví. V garáži se objevilo až den před její prohlídkou. I tyto jeho údaje lze považovat za problematické. Pokud by vozidlo užil U. k trestné činnosti, pak muselo mít v té době i zadní sedadla (viz popis svědka B., že jej zavřeli do kufru). Pokud je od té doby obžalovaný neviděl, je s podivem jak mohl dospět k závěru, že došlo k vymontování sedadel bratry H.. Logicky lze uzavřít, že dané vozidlo nadále bylo obžalovanému k dispozici, což vyvrací jím naznačenou obhajobu.

Z odborného vyjádření z oboru metody pachové identifikace (č.l. 987-992) bylo prokázáno, že byla zjištěna pachová shoda mezi pachovými stopami zajištěnými na pistolích nalezených v garáži svědka O. v Prostějově a pachovou konzervou dříve spoluobžalovaných R.Z. (pistole ČZ) a P.V. (pistole Praga). Tato skutečnost, přestože nemá přímou vypovídací hodnotu ke konkrétní trestné činnosti, svědčí proto, že osoby blízké obžalovanému K. (a nikoli jiné) navštěvovali uvedenou garáž a byly v kontaktu se zbraněmi, tedy věcmi obecně sloužícími k násilné trestné činnosti. Nelze tedy zlehčovat rozsah trestné činnosti tak, jak činil obžalovaný K. na pouhé „autíčkaření“. Skutečnost, že v prostorech, které měl k užívání, byly nalezeny zbraně pak dává i jiný kontext jeho údajům ve vztahu k hlídání poškozeného K. („pohlídání“ i pokud by byl tento ozbrojen – „měl rohlík“).

V této souvislosti je nutné poukázat i na listinné důkazy (č.l. 476-488), které byly zajištěny v rámci prohlídek jiných prostor sloužících k bydlení (cel ve Vazební věznici Brno), ve kterých byli umístěni, v té době vazebně stíhaní, R.K., P.V. a R. Z.. Tyto prohlídky byly provedeny dne 11.9.2001. U R.K. byl zajištěn text zcela korespondující s jeho obhajobou tak, jak ji uplatnil již při řízení o vzetí do vazby, týkající se předmětné garáže a případného nálezu vozidel a zbraní v této. Prakticky obsahově shodný text pouze se změnou osoby, tedy nikoli jako v případě K., který má v textu já, R.K., ale s textem R.K. byl nalezen u R.Z.. Je tedy jasné, že títo tímto způsobem koordinovali svoji obhajobu resp. údaje, které měli říkat. V těchto listinách se nachází i údaj o tom, že danou garáž měl mít pronajatu svědek U..

Tyto listiny dle provedených důkazů představují procesní obranu zejména tohoto obžalovaného, a proto jimi zmiňovaný popis nelze brát za popis skutečnosti. Odlišné závěry soud učinil ohledně dalších zajištěných listin, kdy tyto nebyly (ani v přenesené podobě jejich převyprávění) určeny pro orgány činné v trestním řízení a lze z nich při skutkových závěrech vycházet.

V cele původně spoluobžalovaného P.V. tak byly zajištěny čtyři dopisy opět se vztahující k tomu, jakým způsobem vést obhajobu s podpisy B., B.. Při úvaze, kdo by měl být utajeným svědkem N. je uvedeno, že U. vůbec nic neviděl. U. ví jen to, že pisatel (B.) ten den vystrčil to auto. Zboží v dodávce viděl D. (dále popsán jako B., když v B. bydlel svědek D.S.), pisatel, V. nebo R. (pravděpodobně Z.), D. Z. anebo S., nikdo jiný. Podle pisatele je tímto svědkem někdo, kdo byl s V. a D. v té Lucerně, než jeli do těch Slatinic (vše č.l. 492). Další dopisy pak v podstatě varují V., aby se zamyslel nad svým chováním a vystupoval tak, jak je v jejich společném zájmu. V jednom z těchto dopisů je pak text, že byla rozjeta akce L.. („Pokud to D. nezkurví, budou to mít z krku“). Dále hodnotí dosud provedené dokazování v tom směru, že jim nevyhovuje pouze výpověď svědka, který popisuje umývání vozidla Audi v garáži (ad I/2.).

Z uvedených dopisů lze obsahově dovodit, že jejich pisatelem je obžalovaný K., (což tento i doznal), kdy se zmiňuje o společné účasti na trestné činnosti obžalovaného V. a Z. (nehodí je přes palubu. V jednom z dopisů se pisatel vpisuje do skupiny osob, které lze vnímat jako blízké obžalovaného K. s tím, že nevypovídal a i tato skutečnost jej nepřímou identifikuje. Z textu lze také dovodit, kdo byl v nějakém kontaktu s vozidlem poškozeného B.. Zde se tedy mělo jednat o obžalovaného K. (pisatele), dále V., Z., Z. a S. a další osobu D. (pravděpodobně svědek S.). Ke zjištění osoby pisatele byl zpracován znalecký posudek (č.l. 909-915), z jehož závěrů bylo prokázáno, že všechny texty psal jeden pisatel, kdy jako pisatele nelze vyloučit R.K.. S ohledem na další uváděné skutečnosti má soud za prokázané, že pisatelem byl právě tento obžalovaný. Obžalovaný v rámci svého výslechu tuto skutečnost potvrdil, tedy že je pisatelem předmětných dopisů, kdy k těmto uvedl, že věděli, že přepadení B. udělal U. a byl tomu přítomen G. s L. a tohoto považovali za nejslabší článek, tak chtěl, aby svědek Z. za ním zašel, aby se tento přiznal. Tyto motáky psali proto, aby zjistili, co se vlastně děje (tedy vyloučil, že by to měla být snaha svést policii na falešnou stopu). Dne 13.1.2014, když byl dotazován, proč v této korespondenci nezmínil jako osoby, které mohly vidět zboží, ty osoby, které nyní nově označuje za pachatele, tak uvedl, že si myslel, že tyto dodávku neotevřely. V kontextu s dalšími důkazy, je nutno toto považovat za minimálně nevěrohodné.

Obžalovaný K. se obsáhle vyjadřoval v hlavním líčení dne 4.3.2014 k těmto listinám a důvodu jejich vzniku, kdy uvedl, že motáky vznikly na základě výpovědi utajených svědků, kdy se v podstatě snažili zjistit, kdo proti nim vypovídá.

U obžalovaného K., v jeho bydlišti, byla dne 2.8.2000 provedena domovní prohlídka (č.l. 377-407), při které byl zajištěn jeho osobní počítač a další doklady. Data z tohoto počítače pak byly prokázány na základě znaleckého zkoumání (č.l. 849-888). Analýza těchto dat pak nepřímou potvrzuje skutečnost, že výše citované dopisy psal právě K., neboť část dopisů zajištěných v jeho počítači podepisoval jako Bob.

Z protokolu o provedení domovní prohlídky dne 27.10.2000 (č.l. 440-444) bylo prokázáno, že v rodinném domě v Olomouci-Holicích, Partyzánská samota 74 (v bydlišti původně spoluobžalovaného V.) byly nalezeny riflové kalhoty a trička s označením HIS, kdy bylo prokázáno, že zboží s tímto označením a tedy shodnou druhovou specifikací bylo odcizeno při loupežném přepadení poškozeného B.. Skutečnost, že se jedná opravdu o zboží pocházející z tohoto trestného činu má soud jednoznačně za prokázanou pak údaji původně spoluobžalovaného V. v rámci komunikace s JUDr. Applem.

Z protokolu o záznamu telefonních hovorů (č.l. 2671-2675) z mobilní telefonní stanice 0608/805007 (původně spoluobžalovaný V.) bylo zjištěno, že tento dne 2.8.2000 v 10.14 hod. volal advokátovi JUDr. Applovi (který ovšem v té době nebyl ani není jeho obhájce), kterého informoval, že u něj zvoní policie. JUDr. Appl ho pak informoval, že probíhá domovní prohlídka, kdy uvedl i její důvod, tedy přepadení kamionu s textilem se zbraněmi v listopadu. Na otázku tohoto advokáta, zda má něco v bytě uváděl, že nějaké rifle, možná tričko, a to značky HIS. Pomine-li soud údaje poskytované ze strany advokáta, který je pravděpodobně získal při výkonu svého povolání k další osobě a jeho rady, je z protokolu zřejmé, že původně spoluobžalovaný V. velice dobře věděl, když byl informován, o jaký skutek se jedná, čeho se měl týkat, tedy zboží značky HIS a fakticky doznával, že část tohoto zboží má doma k dispozici,

což bylo potvrzeno i v rámci domovní prohlídky. Na tento rozhovor následně navazoval rozhovor s JUDr. Zahnášem.

Po zvážení všech důkazů, a to jak jednotlivě tak ve vzájemných souvislostech, má soud za prokázaný skutkový stav tak, jak je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku tedy, že obžalovaný R.K. se uvedeného trestného jednání dopustil s dalšími přesně neustanovenými pachateli. Při tomto hodnocení důkazů prokazujících jeho podíl na trestné činnosti se soud důsledně musel zabývat otázkou, při absenci jeho doznání, jaká konkrétní činnost je ve vztahu k tomuto obžalovanému prokázána a zda lze považovat jím uplatněnou obhajobu za vyvrácenou. Z provedeného dokazování týkajícího se skutkových okolností jednoznačně vyplývá, že původně spoluobžalovaný V. zajišťoval u svědka S. možnost uskladnění odcizené dodávky se zbožím. Z údajů tohoto svědka vyplývá, že první kontakt byl výrazně v době předtím, než fakticky k onomu loupežnému přepadení došlo. Ještě v době před přepadením (začátek kolem 20.00 hodin) probíhala ze strany původně spoluobžalovaného V. komunikace s dalšími osobami v podstatě upřesňující, kam s vozidlem jet apod. a lze z těchto skutečností minimálně časově dovodit, že vozidlo nemohlo být po odcizení někde umístěno a až následně převáženo, ale naopak v podstatě po přepadení směřovalo na místo setkání s původně spoluobžalovaným V. a svědkem S.. Tuto skutečnost soud zmiňuje právě proto, že vozidlo musel odvézt někdo, kdo byl spolupachatelem (minimálně článkem v řetězci jednání) tohoto přepadení. Původně spoluobžalovaný V. pak jako osobu, která ho požádala o jeho činnost a kterou identifikoval jako osobu přítomnou na místě ukrývání vozidla, identifikoval právě obžalovaného K., kdy svědek S. tuto osobu popisoval jako R., asi R.K., kterého viděl asi 3x ve společnosti V.. S ohledem na změnu procesního postavení nyní svědka V., který jako svědek odmítl vypovídat, jsou jeho údaje vůči obžalovanému K. procesně nepoužitelné. Sám svědek S. pak obžalovaného K. neidentifikoval ani na předložené fotografii, v rámci hlavního líčení pak o poznávací řízení jít z charakteru osob v jednací síni nemůže. Soud považuje účast obžalovaného K. na tomto jednání včetně příjezdu do Slatinic za prokázanou jeho doznáním, které je v souladu s výpovědí tohoto svědka ve spojení s dalšími nepřímými důkazy, ve kterých velký význam mají dopisy zajištěné při domovní prohlídce na cele tehdy obviněného V.. Zde pisatel, kdy soud má za prokázané jak z okolností nálezu, okolností popsanych v textu, forem podpisů, a nepřímo i ze znaleckého posudku, že pisatelem byl obžalovaný K., což tento následně doznává, instruuje spoluobviněného, jak má postupovat a zmiňuje i další skutečnosti související s touto trestnou činností a fakticky se vnímá jako jeden z pachatelů této trestné činnosti. Popisuje, že on byl osobou, která jiným (U.) říkala, co bylo v dodávce, popisuje, že on byl tím, kdo vystrčil auto, odkazuje na možný odposlech komunikace mezi ním a V. apod. V případě onoho R. (obžalovaného K.) se pak jedná o osobu, která minimálně zcela rovnocenně s ostatními osobami, zkoumala náklad vozidla a musela tedy být z okruhu pachatelů. Nepřímo je dále usvědčován i nálezem vozidla BMW v garáži, kterou užíval, kdy tomuto chyběl právě popelník shodný s tím, který byl nalezen na místě přepadení. Soud fakticky vylučuje, že by v uvedené garáži v dané době bez souhlasu a vědomí tohoto obžalovaného se mohlo nacházet cizí vozidlo. Tato garáž byla pronajata tímto obžalovaným (jeho matkou) užíval ji, jak vyplývá dále, pro garážování vozidel sloužících k trestné činnosti a navíc je zde zjevná úporná snaha vytvořit legendu užívání garáže jinými osobami (ať již údaje v dopisech, následně údaje původně spoluobžalovaných, či text v počítači), která svědčí pro výraznou snahu bagatelizovat význam tohoto nálezu. Ona přítomnost jiných (nezasvěcených) osob za situace, kdy garáž sloužila k trestné činnosti (byla zde minimálně vozidla určená pro trestnou činnost), by byla pro

obžalovaného příliš nebezpečná, aby soud této bezstarostnosti mohl uvěřit. Tyto skutečnosti dle názoru soudu dostatečně prokazují podíl obžalovaného K. na tomto trestném jednání.

Přestože toto stádium řízení se již netýká původně spoluobžalovaných, soud zde znovu poukazuje na své původní závěry, když tyto mají vypovídací hodnotu jak k formě naznačené obhajoby obžalovaného v rámci komunikace se spoluobviněnými, tak dokumentují postavení dalších osob v rámci skupiny v tomto skutku původně obžalovaných. Původně spoluobžalovaný (jako spolupachatel tohoto trestného činu) P.V. byl odsouzen za pomoc k trestnému činu krádeže tak, jak bylo popsáno výše. Ve vztahu k dalším původně stíhaným osobám (obžalovaný L., U., G.) soud neměl k dispozici prakticky žádné důkazy, které by prokazovaly jejich podíl na této trestné činnosti, zejména s poukazem na ať již věrohodnost či použitelnost (procesní) výpovědi svědka P.. S ohledem na tuto skutečnost bylo nutné v jejich případě postupovat ve smyslu § 226 písm. c) trestního řádu, kdy je zřejmé, že se stal trestný čin, ovšem nebylo prokázáno, že by se ho dopustili právě tito obžalovaní. Zde je nutno zmínit údaj procházející zadrženu korespondencí, tedy jakousi „Akcí U.“. Tato měla dle obžalovaného K. jim pomoci se trestní odpovědnosti zbavit. K osobě U. z výpovědi dalších svědků, kdy ovšem se nejedná o svědky příliš věrohodné, vyplývalo, že měl problémy s obžalovaným K. co se týče úhrad finančních částek. Nelze proto vyloučit, že i tato skutečnost mohla být motivem, a to jak případného podílu samotného U. na trestné činnosti, tak případného úmyslného uvádění jeho jména v souvislosti s touto trestnou činností. Poněkud odlišná situace byla u obžalovaného Z.. Tento byl v kontaktu se zbraní, která byla nalezena u vozidla, které mohlo být použito k přepadení poškozeného B., neboť v něm chybí popelník typově shodný s tím, co byl nalezen na místě činu. Obžalovaný K. jej v dopise V. zmiňuje jako osobu, která byla v nějakém kontaktu s odcizeným vozidlem a on sám má k dispozici údaje obžalovaného K. tak, aby s ním mohl koordinovat svoji obhajobu. U tohoto obžalovaného tak existovalo více indicií o jeho podílu na této trestné činnosti, dle názoru soudu však nikoli důkazů, tak jak bylo popsáno v rozhodnutí týkajícím se této osoby. Proto i v tomto případě soud v původním rozhodnutí postupoval podle § 226 písm. c) trestního řádu.

K bodu I/2.

Soud vzal za prokázaný následující skutkový děj :

obžalovaný R.K. společně s D.Z. a dalšími nezjištěnými osobami byl řídicím členem skupiny osob, která sledovala dne 27.4.2000 v Prostějově a na dalších místech, v době min. mezi 7.00 až 10.00 hod. P.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, majitele firmy XXXXX, na jeho cestě z Prostějova, kde si v Komerční bance, a.s., vyzvedl částku 2.300.000,- Kč, do Přerova, kde mělo dojít k obchodní schůzce s další osobou, při tomto sledování si předávali členové této skupiny prostřednictvím mobilních telefonů informace o jeho pohybu, s úmyslem zmocnit se finančních prostředků, které převážel v kufříku, přičemž byli ve dvou vozidlech, která jej sledovala, kdy následně část pachatelů jedoucích v jednom z těchto vozidel, a to ve vozidle Audi zelené barvy, SPZ: XXXXX, poškozeného předjela a vzápětí vytlačila jeho osobní motorové vozidlo VW Golf, SPZ: XXXXX, které řídil na vozovce od Hrdibořic na Štětovice, kolem 10.15 hod., bočním nárazem do příkopu, kde vozidlo poškozeného narazilo do sloupu a z vozidla vyskočili nejméně dva pachatelé, kteří P.K. přinutili z vozidla vystoupit a ulehnout na břicho v příkopu a z vozidla mu odcizili plastový kufřík s finanční hotovostí ve výši 2.300.000,- Kč a způsobili tak tomuto poškozenému škodu minimálně ve výši odcizené částky.

Obžalovaný R.K. k tomuto trestnému jednání v přípravném řízení nevyprávěl. V hlavním líčení dne 25.7.2013 na svoji obhajobu uvedl, že on sám obchodoval s kradenými auty, které si od něj lidé různě kupovali, půjčovali apod. Takto za ním přišel i původně spoluobžalovaný M. a chtěl nějaké auto, které nikomu neukázal, asi na nějakou krádež. Po nějaké době jej kontaktoval znovu a nabízel 50.000,- Kč za pronájem. Tomuto řekl, že má zelenou Audi A6, kdy takto chtěl přetříť stříbrné Audi A6, které bylo v garáži. Protože potřeboval čas na přetření, domluvili se na pozítří ráno. Zavolal Z., aby mu s tímto pomohl a společně auto válečkem a vodovou barvou natřeli. V té době mu volal M., aby za ním přijel na firmu, kde mu nabídli obchod, s výdělkem 100.000,- Kč („kilo“). Ve firmě byl s M. další člověk, jeho kamarád, jménem M.. Tento člověk neznal poškozeného K. a potřeboval nějakou „spojitost“. M., který znal K. od mala, to dělat nemohl (?). Jeho úkolem bylo jet a hlídat K. u banky, kam si pojede vyzvednout peníze a po jeho příjezdu ukázat, kdo je K. a jaké je jeho auto. Tím mělo jeho účinkování skončit. M. měl K. u banky píchnout kolo, za tímto jet a když zastaví a bude vyměňovat rezervu, tak mu ukrást peníze (tento popis je v rozporu s dalšími údaji, účastí dalších osob). Domluvili se, že M. doveze auto na parkoviště u letiště, když nechtěl, aby M. věděl, kde přesně má garáž. Protože chtěl peníze dopředu a tyto mu tito nechtěli dát, tak odešel. Oni jej však doběhli a následně mu řekli podrobnosti týkající se M. z banky (svědkyně L.), která dlužila M. peníze. Jednalo se o M. milenku, které koupil byt. Když se rozešli, chtěl byt zpátky, protože potřeboval vyplatit svědka K., ale M. byt nechtěla prodat. Proto mu slíbila, že mu pomůže s touto akcí. Po těchto údajích uvěřil, že to má šanci na úspěch a bez peněz odjel zpět do garáže, kde Z. řekl, co a jak a požádal jej o pomoc. Jeho úkolem mělo být, aby to ráno jel ke K. a hlídal ho, když se domluvili, že to udělá za 20.000,- Kč („dvacku“). Ten den přijel z Brna do Prostějova, nechal auto u kamaráda Z., který jej zavezl do garáže a odjel. On sám převezl auto na parkoviště, kde již čekal M. s červeným autem Škoda typ Felicie nebo Forman Combi. V tomto autě seděli lidé s maskami na hlavě. Tito přesedli do Audi A6 a odjeli pryč. On sám si sedl do červeného vozidla s M. a odjeli před banku. Zde zaparkovali na parkovišti a čekali. M. byl na telefonu s lidmi z Audi, on sám komunikoval se Z.. Ten mu volal, že K. jede a co má za auto. Když K. přijel před banku, tak ho ukázal M., který mu šel píchnout kolo. Poté co K. vyšel z banky a sedl do auta, tak měl svůj díl domluvy udělaný. Volal proto Z., ale ten ještě nepřišel. Lidé v Audi kroužili před bankou v těch maskách, přiběhl M. a jeli za K.. On se v té době snažil domluvit se Z., kde k němu bude moc přesednout do auta. Zastavili u benzínové pumpy, on přesedl k Z. a odjeli do garáže, kde čekali, než M. doveze auto zpátky. M. auto dovezl asi za hodinu, toto začali se Z. umývat a uklidili je do garáže. Když chtěl po M. peníze, tak ten je odkázal na M.. Když večer z televize zjistil, kdo byl přepaden a jaká částka byla odcizena, okamžitě hledal M., kterého našel druhý den na firmě a chtěl po něm peníze. M. mu řekl, že je dostane večer na benzínce, ale tam přišlo pět Rusů a místo peněz jej zmlátili do bezvědomí. Ve vyjádření k výpovědi svědka M. dne 19.11.2013 pak uvedl, že textová zpráva na známé telefonní číslo svědka M. odešla omylem, když si dal do mobilu SIM kartu s „prostějovskými čísly“. Tento si přitom před přepadením pořídil jinou kartu, na kterou měl volat.

Jeho obhajobu tak lze ve stručnosti shrnout tak, že on měl pomoci svědkovi M., potažmo jeho známému „M.“ v identifikaci poškozeného K., kdy byl srozuměn s tím, že tento bude následně okraden o peníze v řádu statisiců, tedy doznává faktickou pomoc k trestnému jednání, a to jiných pachatelů.

Tato verze má několik logických nesrovnalostí a navíc je v zásadním rozporu s dalšími, objektivními důkazy. Nejprve je nutno zvážit, proč vůbec obžalovaný K. dané vozidlo přetíral. Při jeho verzi, že M. chtěl „neznámé“ auto, nelze vyloučit, že stříbrné Audi A6 už mohl někdo k něčemu používat a bylo tak „známé“. Při této míře opatrnosti svědka M. je ovšem otázkou, pokud by chtěl svědek M. na nějakou trestnou činnost vozidlo, které nikdo nezná, zda by akceptoval ono ne kvalitně přebarvené vozidlo, které naopak vzbudilo pozornost okolí. Charakter přebarvování tak svědčí minimálně pro větší samostatnost při účasti na skutku obžalovaného K.. Nelogické jsou i údaje o dalších osobách, které měly daným vozidlem jezdit. Je přinejmenším nevěrohodné, že by se tyto již od rána, do doby než fakticky začaly sledovat poškozeného, pohybovaly maskovány maskami. Problematická je i sama osoba se jménem M., o níž nic bližšího údajně neví. Stejně tak je problematická v této konstrukci úloha svědka Z., když toto bylo dle údajů obžalovaného zjevně mimo rámec dohody se svědkem M., a je tedy opět s podivem jistá rozhodovací samostatnost obžalovaného K. v zapojení dalších osob (a fakticky zvětšení rizika prozrazení) do akce, kde má mít fakticky podružnou roli. Nelogický je i důvod další účasti na sledování poškozeného za situace, kdy svoji úlohu splnil (proč nezůstal na místě?). Stejně tak nelogické jsou údaje o předávání vlastního mobilního telefonu při předsednutí M. (proč by mu dal vlastní telefon, když chtěl z místa odjet?) a stejně tak jeho vyjádření že „M. vůbec nevěděl, že někde je nějaký Z.“ za situace, když s tímto opakovaně (a logicky v autě za přítomnosti M.) hovoří právě o okolnostech souvisejících s trestnou činností. Obdobné údaje pak lze vztáhnout i na závěrečnou komunikaci údajně s M. (funguje to!), kdy je nelogické, aby takto komunikoval s tímto svědkem on a ne již dříve onen M. (pokud se to má vztahovat k plánu získání peněz od poškozeného K., na kterém se domlouvali). Samozřejmě logická je tato komunikace naopak za situace, kdy M. poskytuje tip a obžalovaný K. jej po provedení (bez údajného M. a jeho osob) informuje o výsledku. Souhrnně lze tyto údaje vnímat jako značně nevěrohodné. Fakticky však obžalovaným prezentované údaje jsou v zcela zásadním rozporu se záznamy telekomunikačního hovoru, které jednoznačně svědčí pro odlišný způsob zapojení tohoto obžalovaného do celé věci.

Obžalobou Krajského státního zastupitelství v Brně byli pro tento útok původně stíháni i další původně spoluobžalovaní, a to již odsouzený D. Z., a dále P. V., R. Z. a K. M., kteří již byli pravomocně pro tento útok obžaloby zproštěni. V procesním postavení svědků v této věci všichni v hlavním líčení odmítli vypovídat s výhradou svědka M., který dne 8.1.2008 popřel svůj podíl na trestné činnosti, kdy uvedl, že asi rok před přepadením poškozeného udržoval vztah s pracovnící Komerční banky v Prostějově svědkyní L. a zároveň znal i manžele K.. Když byl dotazován na komunikaci na telefonním čísle XXXXX s obžalovaným K. v rámci „sledování“ poškozeného K. uvedl, že si to nepamatuje, kdy ale zároveň potvrdil, že se jednalo o jeho telefonní číslo. V přípravném řízení dne 6.8.2001 (č.l. 2291-2292) v postavení svědka pak uvedl, že zná osoby K., Z. a V.. O jejich trestné činnosti však nic neví. V rámci svého výslechu však potvrdil, že do února 2000 používal pouze telefonní číslo XXXXX. V hlavním líčení dne 19.11.2013 využil svého práva a odmítl vypovídat.

K posouzení možné motivace svědka M. k trestné činnosti dle údajů obžalovaného K. a obecně k věrohodnosti údajů svědka M. byl v hlavním líčení dne 19.11.2013 na návrh obhajoby vyslechnut svědek J.K.

Tento svědek uvedl, že obžalovaného zná ze sportu, z hokeje od jeho mladých let, zhruba dvacet roků, možná i déle. Na dotazy obhájce pak uvedl, že zná i svědka M., kterému pronajímal (jeho společnosti) prostory a následně se s ním i soudil. Soudní spor probíhal o dlužné nájemné v řádu desítek tisíc korun. Na dotazy ohledně úhrady větší částky peněz v roce 2000 ze strany svědka M. uvedl, že si nic takového nepamatuje, tento pouze uhradil za dlužný plyn cca 40 až 50 tisíc korun. Na dotazy obžalovaného K. pak uvedl, že svědek M. v jednu dobu uvažoval o tom, že by odkoupil pronajaté nemovitosti, kdy se mohlo jednat o období let 1998-1999, kdy navrhovaná cena mohla být kolem jednoho až dvou milionů korun. Údaje tohoto svědka tak sice plně nekorespondují s údaji obžalovaného (ohledně dispozice svědka M. větší finanční částkou), ale k vlastním skutkovým zjištěním z nich nelze činit relevantní závěry.

Ze svého trestného jednání je obžalovaný nepřímou usvědčován výpověďmi svědků, zejména poškozeného K., jeho manželky a dále listinnými důkazy, a to zejména přepisy odposlechů mobilních telefonních stanic a jejich vyhodnoceními.

Svědka, poškozený P.K. se v přípravném řízení dne 28.6. a 19.11.2001 (č.l. 2267-2275) vyjádřil k době a průběhu přepadení, jakož i vzniklé škodě. Uvedl, že předmětného dne nejprve vybral v Komerční bance v Prostějově finanční částku 2.3000.000,-Kč, jejíž výběr avizoval dne 25.4.2000, kterou si uložil do kufříku. Tato částka byla určena pro pana P. ze Smržic jako záloha na nákup objektu od něj. Podrobně popsal, jakým způsobem se pohyboval, tedy kudy jel. Při jízdě s vozidlem byl za Hrdibořicemi dojet vozidlem Audi zelené barvy, které jej sledovalo delší dobu, toto do něj při předjíždění narazilo. Po tomto nárazu vybočil z cesty a narazil do sloupu. Vzápětí se u jeho auta objevila osoba, která měla na tváři gumovou masku a v ruce pistoli. Tato osoba na něj křičela: „Naval prachy!“, a vylezl z vozidla. Po vystoupení mu muž se zbraní řekl, aby si lehl do trávy, kdy na místě byl ještě jeden muž, který stál u vozidla Audi a měl rovněž masku. Muž se zbraní prohledal jeho auto, vzal kufřík s penězi a odjeli směrem na Štětovice. Pokud jde o masky, tak si myslí, že se jednalo o masky politiků Klause a Zemana. Z obžalovaných zná od vidění R.K. a R. Z. a dále K.M.. Obžalovaného K.M. zná nejlépe, ale o výběru peněz mu neřikal. Mohl o tomto však vědět, neboť slyšel, že má v Komerční bance nějakou přítelkyni. Pokud jde o pachatele, tak tito byli nejméně tři, dva viděl a jeden podle něj zůstal sedět ve vozidle. V hlavním líčení dne 8.1.2008 fakticky svoje údaje potvrdil, kdy se dále vyjádřil k úhradě způsobené škody s tím, že odcizená částka pojištěna nebyla.

Údaje svého manžela potvrdila, jak v přípravném řízení dne 16.8.2001 (č.l. 2276-2277), tak v hlavním líčení dne 8.1.2008, svědkyně J.K. Tato uvedla, že zná obžalovaného M., a to z restaurace Pod Žudrem v Prostějově, jejímž majitelem je P.B., kdy tento měl žít s nějakou dívkou z Komerční banky. Dále uvedla, že poté, co dali výběrní poukazy (avízo) k výběru uvedené částky, tak se stavovali právě v této restauraci, kde situaci probírali. Zda to někdo mohl slyšet, to nevěděla, obsluhující byl tehdy majitel, tedy P.B.. Dále pak podrobně popsala okolnosti, které je vedly k výběru uvedené částky, tedy nákup dalších objektů. V hlavním líčení se pak vyjádřila i k vlastnictví odcizené částky, s tím, že se jednalo o společné peníze, kdy podnikali na její živnostenský list.

Skutečnosti týkající se obchodu se svědky K. v přípravném řízení dne 6.8.2001 (č.l. 2319-2320) potvrdil i svědek I.P., který podrobně popsal mechanismus uvedeného obchodu, tedy nákup akcií společnosti.

Všechny tyto výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 13.1.2014 čteny.

I v případě tohoto skutku byly původní skutková zjištění (v rámci přípravného řízení) postaveny z části na výpovědi utajeného svědka, v tomto případě se jednalo o osobu vystupující pod jménem F.P.. Utajený svědek vystupující pod jménem F.P. v přípravném řízení dne 10.10.2001 (č.l.2311-2318) k tomuto útoku uvedl, že na loupežném přepadení poškozeného K. se podíleli K., Z., Z., M. s mužem, který je naváděl. Poškozený byl napaden stříbrným vozidlem Audi A6, které se vydávalo za vozidlo Audi A4 a bylo přetřeno na zeleno, kdy v něm byli K. se Z., kdy následně mu pod hrozbou pistolí odcizili kufřík, který obsahoval částku přes 2 miliony Kč. Poškozeného sledovali již od doby, kdy si vyzvedl peníze v bance. Tip na tuto akci dal obžalovaný M., který se znal, jak s K., tak s K.. Tento věděl, že K. poveze větší částku peněz, neboť ten den chce zaplatit nebo koupit nějakou nemovitost, a to formou akcií nějaké společnosti. Podle něj měl asi tyto údaje od poškozeného. Při přepadení byly použity masky politiků, které pořídil pro nějakou akci V. v Ostravě, kdy tento kupoval i škrabošky, které byly použity při přepadení B.. Vozidlo získal K. od osob, které je ukradly a umístily v garáži v Prostějově. Použité zbraně měly být odcizeny někde v okolí Frýdku-Místku z nějaké vrátnice. Údaje, že K. měl kupovat akcie, ví od obžalovaného Z.. K jeho věrohodnosti a zejména k věrohodnosti jím prezentovaných údajů a použitelnosti tohoto důkazu k ustálení skutkového děje se soud vyjadřoval již výše a proto na tuto pasáž rozsudku pouze odkazuje.

Svědce J.Š., družka původně spoluobžalovaného V., která v přípravném řízení dne 20.3.2001 (č.l. 2379-2381) vypovídala k jednotlivým datům trestné činnosti, kdy k tomuto skutku uvedla, že 27.4.2000 na J., ji V. vezl do práce, kdy ji přivezl kolem desáté hodiny, když měl schůzku s P.Š., který mu měl vrátit nějaké peníze. Jednalo se o částku kolem 30.000,- Kč, ale důvod jí znám není. V hlavním líčení dne 9.1.2008 své údaje potvrdila. K věrohodnosti jejích údajů se soud vyjadřoval již dříve.

Svědce J. Z., otec původně spoluobžalovaného Z., v hlavním líčení dne 9.1.2008 se vyjádřil k osobě svého syna s tím, že v té době s ním tento podnikal, prodával náhradní díly. Dále se vyjádřil k dokladům, které předložil v rámci trestního řízení, týkajícím se jeho syna, kdy se jednalo o knihu vedení účetnictví, fakticky knihu tržeb prokazující i docházku zaměstnanců. Pracovní doba v obchodě byla od 07.00 hod do 17.00 hodin, když v době oběda byla hodinová přestávka a z počátku se zde střídali jeho syn R. se sestrou.

Svědce D.M., sestra původně spoluobžalovaného Z., v hlavním líčení dne 9.1.2008 potvrdila údaje svého otce o spolupráci s bratrem, s tím, že pracovní dobu popsala asi od 08.00 hodin do 17.00 hodin. Přestože v daném okamžiku již není trestná činnost této osoby (R.Z.) předmětem jednání, soud poukazuje na tento údaj v souvislosti s údaji uváděnými touto svědkyní v řízení proti jejímu bratrovi a příslušné hodnocení, kdy z provedených důkazů měl soud dostatečně prokázat, že tehdy obžalovaný Z. v den přepadení poškozeného K. nemohl být v 07.00 hodin již na pracovišti. Viz argumentace v rozsudku sp.zn. 46T 10/2003 ze dne

28.3.2007 při ztotožnění telefonního čísla J.Z. a komunikace s obžalovaným K. mužským hlasem na tomto: „nelze dále přehlédnout údaje ze záznamů telekomunikačního provozu, kdy buňkami snímajícími hovory u místa bydliště tohoto obžalovaného (Z.) v době, kdy již prakticky měl být v zaměstnání, lze mít za prokázané, že dochází k jeho kontaktu s obžalovaným K.. Následně tento (obžalovaný K.) v komunikaci s dalšími pachateli trestné činnosti mění dosavadní singulár na plurál, kdy lze předpokládat, vzhledem k záznamu pohybu, že se nachází právě s obžalovaným Z. v garáži („chlív“), kde bylo následně nalezeno vozidlo BMW a tam se „připravují“. Je zjevné, že tato změna údajů koresponduje s těmito skutečnostmi a svědkyně se tak snaží na tyto důkazy reagovat. Ve vztahu k obžalovanému K., či celému skutkovému ději však její výpověď zůstala bez většího významu.

Tyto výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 17.1.2014 čteny.

K době předcházející napadení poškozeného K. a užitému vozidlu vypovídali svědci M.K. a T.S., jejichž výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 13.1.2014 čteny.

Svědék M.K. v přípravném řízení dne 7.8.2001 (č.l. 2279-2280) uvedl, že někdy v roce 2000 učinil na policii telefonické oznámení, neboť viděl vozidlo Audi stříbrné barvy, které bylo přestříkáno na hráškově zelenou barvu, pravděpodobně s brněnskou SPZ a myslel si, že vozidlo je kradené. Toto vozidlo viděl v Prostějově, když stál na semaforu, přičemž ve vozidle seděly 3 nebo 4 osoby, které měly na hlavách gumové masky. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení čtena. Z úředního záznamu na č.l. 1963 bylo prokázano, že kolem 10.00 hod., tedy před loupežným přepadením telefonoval svědek K. na operační středisko, kdy informoval o jízdě stříbrozeleného Audi SPZ: XXXXX osob s gumovými maskami.

Svědék T. S. v přípravném řízení dne 4.7.2001 č.l. 2352-2353 uvedl, že z jeho vozidla, které zaparkoval v Brně na ulici Húskova č. 27, mu dne 2.4.2000 někdo odcizil 2 kusy SPZ: XXXXX. R.K., který bydlel v tuto dobu nehlášeně na ulici XXXXX u svědkyně H., která se nachází v blízkosti ulice Húskova, odcizení těchto SPZ doznal v hlavním líčení dne 13.1.2014 v rámci vyjádření k výpovědi tohoto svědka.

Z těchto důkazů je zřejmé, že k útoku bylo použito vozidlo, které bylo vybaveno SPZ odcizenými před útokem v Brně, kdy ze záznamu telekomunikačního provozu je zřejmé, že odtud odjížděl ráno obžalovaný K.. Z výpovědi dalších svědků pak bylo prokázano, kde se po útoku vozidlo nacházelo. (Údaj buňky snímající hovory obžalovaného K. nepřímo prokazuje, že zde bylo i před přepadením.)

K užívání garáže, kde došlo k nálezům vozidla BMW a kde bylo viděno přebarvené vozidlo AUDI, k výskytu osob u této apod. byli vyslechnuti svědci V., V., S., S., S. a O. jejichž výpovědi byly opět v hlavním líčení dne 13.1.2014 a 17.1.2014 za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu čteny.

Svědka J.V. v přípravném řízení dne 14.3.2001 (č.l. 2404-2406) uvedl, že je majitelem garáže v řadě, v níž má garáž i pan O.. V roce 2000 pan O. garáž pronajímal a jezdili sem nějací mladíci, kteří vždy za sebou okamžitě zavírali. Jezdili sem často, přičemž jednou viděl, že zde umývají vozidlo Audi-Combi stříbrné barvy, na kterém byly kousky zelené barvy. Bylo mu to celé podezřelé a šel raději pryč. Dále uvedl, že se setkal s panem V., který mu říkal, že z garáže vyjíždělo vozidlo Audi combi stříbrné barvy, a to tak rychle, že málem sebrali vrata garáže. Následně asi po 14-ti dnech přišla do garáže policie. V rámci rekognice dne 28.11.2001 nepoznal nikoho z přítomných osob, kdy mezi nimi byli tehdy obvinění V., Z., K., nikoho tedy neidentifikoval jako osobu, která užívala předmětnou garáž, či se zde vyskytovala.

Svědka J.V. v přípravném řízení dne 14.3.2001 (č.l. 2407-2408) uvedl, že jeho garáž v Prostějově sousedí s garáží pana O.. Poté, co ji tento pronajal, zde vídal mladé muže. Jako jednoho z těchto mužů označil obžalovaného K., a to poté, co mu policisté předložili jeho fotografii, kdy tohoto zde viděl následující den poté, co garáž otevřela policie. V garáži viděl vozidlo Audi stříbrné metalízy. V rámci rekognice dne 28.11.2001 nepoznal nikoho z přítomných osob, kdy mezi nimi byli i tehdy obvinění V., Z., K., nikoho tedy neidentifikoval jako osobu, která užívala předmětnou garáž, či se zde vyskytovala.

Výpověď svědka R.S. v přípravném řízení dne 14.3.2001 (č.l. 2347) zůstala bez většího právního významu, kdy tento se pouze vyjádřil k vlastnictví garáže v sousedství garáže svědka O.. Jinak nic k okolnostem trestné činnosti případně osobám pachatelů neuvedl. Stejně tak i výpověď svědka L.S. v přípravném řízení dne 14.1.2001 (č.l. 2350-2351). Tento svědek uvedl, že asi den před otevřením garáže pana O. policisty zde uviděl dva mladíky, kdy je sice popsal, ovšem s tím, že je by je již nepoznal. Potvrdil údaje svědka V., že s ním hovořil o tom, že došlo zde k umývání vozidla. Obdobně soud hodnotil i výpověď svědka M.S. v přípravném řízení dne 16.8.2001 (č.l. 2344-2345), kdy tento podstatě pouze uvedl, že informoval paní H., která sháněla garáž k pronajmutí, že garáž pronajímá svědek Z..

Svědka L.O. v přípravném řízení dne 14.3.2001 (č.l. 2302-2304) uvedl, že koncem března 2000 pronajal svoji garáž v Prostějově za Leteckou č. 1, paní K., matce obžalovaného, která mu zaplatila na půl roku dopředu. Tato se ho později ptala, zda si její syn může přidělat na garáž ještě jeden zámeček, neboť má drahé auto. V garáži poté nebyl a byl zde až při otevření garáže za asistence policie, kdy v této se nacházelo vozidlo BMW černé barvy.

Z údajů těchto svědků vyplývá, že vozidlo užitá k tomuto útoku bylo následně v garážích v Prostějově, kde bylo umýváno, a to v garáži, kterou užíval obžalovaný K., který si ji pronajal prostřednictvím své matky. V této souvislosti jsou zajímavé i údaje zjištěné analýzou počítače obžalovaného K., svědčící pro snahu získat jakési „alibi“ údajným pronájmem garáže.

Zde nelze přehlédnout údaje obžalovaného, který opakovaně zdůrazňuje, že svědka U. neviděl ode dne následujícího po loupežném přepadení poškozeného B. (když tento byl v Německu), což může odpovídat pravdě, ale na druhou stranu se usilovně snaží tuto osobu spojit právě s touto garáží a potažmo i nalezeným vozidlem BMW (viz např. jeho údaje při rozhodování o vazbě). Vzhledem k době, kdy garáž získal se zjevně musí jednat o nepravdivý

údaj, což obžalovaný nakonec i v rámci výsledku dne 17.1.2014 doznává. Tato skutečnost pak zpochybňuje uplatněnou obhajobu obžalovaného, byť soud nevyklučuje, že jím prezentované údaje o podílu svědka U. či dalších osob na trestné činnosti mohou být minimálně zčásti pravdivé.

K posouzení možnosti získání informací z Komerční banky prostřednictvím původně spoluobžalovaného M. a tedy k věrohodnosti výpovědi svědka M., případně údajů utajeného svědka P., byla vyslechnuta pracovnice Komerční banky M. L..

Svědčyně M.L., tehdy pracovnice Komerční banky, pobočka Prostějov, v hlavním líčení dne 5.2.2008 uvedla, že podepisovala výčetku poškozeného K., tedy požadavek na výplatu finančních prostředků, který hlásil asi dva dny před přepadením a stejně tak mu vystavovala šek k výplatě v den přepadení. Potvrdila, že v roce 1998 měla vztah se svědkem M., ale tomuto neposkytovala žádné informace o klientech, speciálně o poškozeném K., když v době přepadení již spolu neudržovali vztah. Zhruba stejnou dobu zná jako klienta i obžalovaného Z.. Na svých údajích setrvala i v hlavním líčení dne 17.9.2013, kdy ovšem uvedla, že prvotní výčetka byla vypsána paní K. a proto svědek K. musel vypsát novou. Přes svůj blízký vztah ke svědkovi M. v dané době nezná nikoho se jménem M., který by „patřil“ k tomuto svědkovi. K údajům obžalovaného o důvodech její pomoci svědkovi M. pak uvedla, že M. za ni platil první tři měsíční nájmy, zařídil byt, následně již platila nájem sama do odstěhování v srpnu 2000, rozhodně po ní nepožadoval vystěhování.

Z těchto údajů je zjevné, že osoba, která poskytovala údaje utajenému svědkovi vystupujícímu pod jménem P., musela být podrobně seznámena s vazbami a to i osobními u osob, které se v této trestné činnosti s jistotou vyskytovaly, když mohla poskytovat tyto údaje a nemohlo se jednat o údaje policistů, když policisté tento údaj neznali a nebyli schopni tuto osobu identifikovat (toto musel učinit až soud). Fakticky naznačuje, že osoba, která údaje poskytla, byla z blízkého okolí pachatelů, kdy ovšem k hodnocení platí opět vše výše uvedené o selektivnosti a účelovosti těchto údajů. Zároveň tato skutečnost výrazně zpochybňuje údaje obžalovaného K., že by svědek P. byl pouze účelově instruován policisty, když nelze vyloučit ani obžalovaným naznačovanou variantu svědka, který byl v kontaktu se spoluobžalovaným V..

Svědka O.L. se v přípravném řízení dne 12.10.2001 (č.l. 2284-2285) vyjadřoval k osobám obžalovaných a jejich případným kontaktům, kdy potvrdil, že mezi obžalovaným U. a R.K. byly nějaké aktivity, ale zda se jednalo o obchodní či kriminální to nedokáže posoudit. Potvrdil, že existoval dluh U. ve vztahu ke K. respektive jeho švagrovi W., který vznikl z důvodu neuhrazení částky za převzetí vozidla BMW 525. Následně byl přítomen jednání, kterého byl i obžalovaný U., K., L. a nějací dva jeho společníci, kde se dohodlo, že U. dluh uhradí ve formě nějakého zboží. Ještě se tam řešili nějaké dluhy staršího data, které mezi sebou měli U. a K., řádově kolem milionu Kč, snad z prodeje domu K. v Prostějově. K převzetí vozidla pak doložil i listinné doklady, leasingovou a zprostředkovatelskou smlouvu a potvrzení o převzetí. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 13.1.2014 čtena, kdy se vztahuje pouze k údajům K. a „akce U.“, tedy ke skutečnosti, že ze strany obžalovaného K. mohl být dán důvod manipulovat s údaji ve prospěch obvinění právě této osoby. V případě tohoto svědka nelze pominout, že v rámci korespondence zajištěné v paměti

počítače se o tomto svědkovi obžalovaný K. zmiňuje jako o osobě, které jeho tehdejší obhájce (JUDr. Appl) vyběhal u Havla milost a stejně tak jako o osobě s níž podnikal (viz. např. č.l. 870). Jeho obecná i specifická věrohodnost tak je minimálně velmi snižena. Zde nelze přehlédnout, že sám obžalovaný ve vyjádření k výpovědi tohoto svědka uvádí, že minimálně z části nemluví pravdu.

K možnému parkování vozidla byl vyslechnut i svědek M.P., který v přípravném řízení dne 12.10.2001 (č.l. 2321-2322) uvedl, že nikdy neumožnil obžalovaným zaparkování nějaké vozidla v domku po dědovi, tedy v Čelacovicích a dále se vyjádřil ke dni 27.4.2000 a k případnému telefonnímu hovoru s obžalovaným K., kdy uvedl, že má telefonní číslo XXXXX, kdy pokud s ním hovořil, tak požadoval úhradu finanční hotovosti za vozidlo BMW, kdy mu nadále tento dluží. Obdobné údaje pak uvedl i v hlavním líčení dne 9.1.2008, kdy potvrdil, že pokud volal na telefonní číslo obžalovaného K., hovory přijímal zásadně tento obžalovaný. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 13.1.2014 čtena.

Telefonní rozhovor ze dne 27.4.2000 je přitom zcela atypický v rámci uvedených hovorů a jednoznačně identifikuje obžalovaného K. jako držitele příslušného telefonního čísla, což tento ani v rámci svých údajů po vydání z USA nepopírá.

Tato skutečnost, tedy, že obžalovaný K. je uživatelem uvedeného telefonního čísla, mimo jeho doznání, pak vyplývá i z textu, který byl zajištěn v dokumentech jeho počítače, kde v dopise jistému M., zmiňuje že z bezpečnostních důvodů má toto nové číslo, tedy Go kartu bez identifikace (č.l. 868).

Zásadní k posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného v této trestní věci byly zajištěné záznamy telekomunikačního styku a jejich vyhodnocení.

Z protokolu o záznamu telefonních hovorů (č.l. 2607-2640) na mobilní telefonní stanici XXXXX (K.) bylo prokázáno, že dne 27.4.2000 nejprve docházelo ke komunikaci prostřednictvím SMS z telefonního čísla obžalovaného K. na telefonní číslo XXXXX (s původně spoluobžalovaným Z.), kdy do 06.23.47 hod. byl hovor snímán buňkou v Brně na ulici Řehořova (přechodné bydliště K. u svědkyně H.). Následně dochází ke komunikaci zhruba v 07.00 hod. v Prostějově dle doznání obžalovaného K. s původně spoluobžalovaným Z. na telefonním čísle XXXXX, kdy ten na výzvu, aby šel dolů, sděluje, že jde (přitom v této době 07.05 hodin, měla již být dle své obhajoby a údajů jeho sestry v rámci jeho trestní věci v práci!). Kolem 07.15 hod. probíhají 3 SMS zprávy, z nichž vyplývá sledování domu poškozeného a příprava na akci, kdy tyto SMS probíhají opět mezi obžalovaným K. a telefonním číslem XXXXX. Od 07.34.47 hod. do 10.13.25 hod. pak probíhají telefonní hovory mezi obžalovaným K. a telefonními čísly XXXXX (číslo svědka Z.), XXXXX a XXXXX (číslo svědka M.), kdy zjevně popisují sledování poškozeného K.. Hovor z telefonního čísla svědka P. je popsán výše, když se zjevně k trestné činnosti nevztahuje. Poslední SMS je od obžalovaného K. na číslo XXXXX (dle obžalovaného údajně další číslo svědka M.) v 10.40.29 hod. s textem „Jo, funguje to!“.

K jednotlivým telefonním hovorům, případně SMS zprávám se obžalovaný podrobně vyjadřoval v rámci hlavního líčení dne 16.1.2014. Takto uvedl, že komunikoval se svědkem Z., kdy sám poškozeného K. ani neviděl. Na vysvětlenou své další účasti na sledování poškozeného K. uvedl, že měli strach, aby potom M. neřekl, že to odflákli, a pak jim nic nedal. Část telefonních hovorů se pak snažil vysvětlit tím, že není popisováno sledování K., ale vozidlo Audi A6. Jinak opakovaně namítal, že audioexpertíza je nepřesná, když přiřazuje jiné osoby, než ve skutečnosti mluvily. Jeho údaje ke konkrétním hovorům opět prokazují znaky nelogičnosti a snahy jakýmkoli způsobem vysvětlit své vlastní jednání. Přitom je zcela evidentní, z dané komunikace, že docházelo ke sledování poškozeného zcela mimo rámec jim prezentované legendy. Zde nelze přehlédnout údaje o typu vozidla, kdy musel vědět, jaká vozidla poškozený k dispozici má (dotaz na červené) apod. Stejně tak údaje o zbrani, kdy jiným způsobem se nedá interpretovat údaj (on má rohlík) apod. Je zcela evidentní, že v rámci komunikace používali jakési kódové označení, takto vysvětlil obžalovaný „domeček“ jako banku, „chlív“ jako garáž. Z kontextu údajů je zjevné, že v garáži byl obžalovaný ještě s někým, kdy doznává, že na místo ho měl dovést svědek Z. a soud nemá v tomto směru nejmenší pochybnosti, že další osobou, která takto v garáži byla a následně se na jednání podílela, byl právě tento svědek. Při obžalovaným prezentovaném popisu požadavku, co má provést, jsou pak nelogické i jeho kontakty se svědkem M., kdy se snaží získat informace, které pro jím prezentovanou úlohu jsou nadbytečné a zjevně tak svědčí proto, že jeho úloha v celé věci je zcela odlišná od verze jeho obhajoby. Z obsahu hovorů se pak jeví i pravděpodobnější verze, že nikoli on vystoupil z vozidla řízeného M., ale někdo, s vysokou mírou pravděpodobnosti svědek Z. vystoupil z vozidla řízeného K., kdy toto dává smysl i s předáním mobilního telefonu, kdy je počítáno s opětovným nástupem do vozidla, nikoli tedy, tak jak prezentuje obžalovaný, že by svůj mobil předával pro něj neznámému M. s tím, že do vozidla se již nebude vracet. Zcela nesmyslné v kontextu jím uplatněné obhajoby jsou pak údaje o tom, že by „něco udělali za jízdy na Vrahovické“. Toto jednoznačně svědčí pro tu skutečnost, že úmysl přepadnout poškozeného K. měl právě obžalovaný K. s osobami, se kterými komunikoval a nikoli, že by byl pouze osobou, která má nějakým způsobem identifikovat poškozeného.

Ke zjištění totožnosti osob, které uskutečnily jednotlivé telefonáty na odposlouchávaných či odposlouchávané mobilní telefony byly zpracovány odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická audioexpertíza, znaleckým ústavem, Kriminalistickým ústavem Praha, (č.l. 2703-2707, 2708-2710, 3099-3102).

Z odborného vyjádření (č.l. 2703-2707), kdy se jedná se o záznamy z akce XXXXX, původně uložené na CD XXXXX (viz č.l. 2554-2557), bylo prokázáno, že jeden z mluvčích v každém z níže uvedených telefonátů je s největší pravděpodobností totožný s mluvčím K.. (Hovory XXXXX wav, XXXXX wav, XXXXX wav, XXXXX wav, XXXXX wav, XXXXX wav, XXXXX wav, XXXXX wav.)

Jako další mluvčí pak s jistou mírou pravděpodobnosti byl určen původně spoluobžalovaný Z. a následně dalším znaleckým zkoumáním (č.l. 3099-3102) jednoznačně i již odsouzený Z..

Identifikace obžalovaného K. vyplývá však nejen ze závěrů těchto odborných vyjádření, případně znaleckého posudku, ale i z údajů svědka P. a vyhodnocení obsahu počítače obžalovaného popsanych výše a tato skutečnost tak zvyšuje věrohodnost závěrů těchto zkoumání obecně.

Uživatele telefonního čísla XXXXX, původně spoluobžalovaného Z., původně pouze nepřímo identifikoval listinný důkaz a to odborné vyjádření z oboru kriminalistiky (č.l. 3813-3824, původně č.l. 1463-1474 spisu Krajského soudu v Brně sp.zn. 52T 13/2001) ze kterého vyplývalo, že v paměti mobilního telefonu svědka (tam obžalovaného) P.M., je toto číslo vedeno na J.Z..

Svědék P.M., bratr svědkyně H., v hlavním líčení dne 9.1.2008, přes poměrně drzé vystupování vůči soudu, potvrdil identifikaci jednotlivých telefonních čísel z paměti svého mobilního přístroje s tím, že telefonní číslo XXXXX patřilo J.Z., v té době manželce obžalovaného Z.. S ohledem na identifikaci i dalších čísel zejména obžalovaného K. a jeho rodinných příslušníků, lze jeho údaje (fakticky údaje z telefonního seznamu je mobilního přístroje) považovat za věrohodné, když nemohl mít důvod tyto (resp. pouze tento jeden) účelově měnit. V jeho případě pak nelze přehlédnout, že se vyskytuje ve skupině pachatelů, mezi které patří i R.R. a je zjevné, že tento tak mohl mít kontakty na osoby páchající trestnou činností s K., nebo o této mohly být minimálně informovány. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 17.1.2014 čtena.

Skutečnost, že na tomto telefonním čísle komunikoval se svědkem Z. pak potvrdil obžalovaný v hlavním líčení dne 25.7.2013 (popisem jednání tohoto svědka) i výslovně v rámci vyjádření k záznamům telekomunikačního provozu v hlavním líčení dne 16.1.2014.

S ohledem na výše uvedené, záznamy buněk, kde docházelo ke kontaktu s tímto telefonním číslem lze dle názoru soudu I. stupně uzavřít, že minimálně v této době byl obžalovaný K. v kontaktu s původně spoluobžalovaným Z., kdy v rozsahu další účasti této osoby na trestné činnosti je nutno odkázat na pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu v jeho trestní věci.

V případě telefonního č. XXXXX se ani důsledným porovnáním paměti všech mobilních přístrojů, popsanych v příslušných odborných vyjádřeních i z připojených spisů, nepodařilo dohledat žádný záznam a obdobné platí pro číslo XXXXX. Obžalovaný K. pak v hlavním líčení dne 16.1.2014 v rámci vyjádření k jednotlivým záznamům doznal, že č. XXXXX používal svědek Z. a č. XXXXX mělo být další číslo svědka M..

Znaleckému zkoumání pak byly podrobené i zajištěné či vydané mobilní telefonní přístroje a SIM karty obžalovaného K. či svědkyně H. a původně spoluobžalovaných M., Z., V., Z.. Ze znaleckého posudku (č.l. 814-848, 896-903) pak došlo k prokázání údajů a dat z těchto přístrojů. Tedy zejména volací čísla jednotlivých přístrojů či SIM karet, poslední hovory, údaje z vnitřního telefonního seznamu (vložená čísla s označením jejich majitele) apod. Takto bylo zejména prokázáno, že obžalovaný K. užíval telefonní číslo XXXXX. Původně v tomto skutku obžalovaným M. byl vydán mobilní telefon Nokia s volacím číslem XXXXX, tedy s číslem, na které je zaznamenána komunikace v průběhu sledování s obžalovaným K., kdy v postavení svědka tento uvedl, že jej užíval, ale občas jej i na celý den zapůjčoval jiným osobám. Jde o dotaz obžalovaného K. v 09:44:45 formou SMS na zjištění kdo je v domě. Odpověď měla proběhnout prozvoněním, kdy do minuty již obžalovaný K. v rámci jiné komunikace sděluje, že tento údaj právě dostal. V záznamech tato skutečnost zdokumentována není (tedy jakési vlastní jednání případně tehdy obžalovaného M.) a lze je pouze nepřímo dovozovat z údajů

obžalovaného K.. Tato skutečnost, osamocenost nedostatečně prokázané komunikace, a to i přes další nepřímé důkazy vedly mj. v původním řízení ke zproštění tohoto svědka obžaloby, tak jak bylo podrobně rozvedeno v původním rozhodnutí, a to přesto, že tento cíleně uváděl nepravdivé údaje ve vztahu k možným kontaktům v Komerční bance a jedná se tedy o osobu, která teoreticky mohla mít k dispozici příslušné údaje. Z výpovědi obžalovaného K. pak nyní vyplývá, že tento svědek měl v daný okamžik používat dva telefonní přístroje.

Ze své trestné činnosti je obžalovaný K. dále usvědčován listinnými důkazy, kterými jsou protokol o ohledání místa činu s náčrtem, fotodokumentací a seznamem zajištěných stop (č.l. 1937-1945). Z těchto bylo prokázáno shodně s údaji poškozeného, na jakém místě došlo k jeho přepadení, a to včetně následků na vozidle. Vzhledem k zajištěným stopám byly k těmto zpracovány odborná vyjádření z oboru kriminalistiky, kdy trasologické stopy nebyly způsobilé k identifikaci. Ze stop chemických bylo prokázáno, že stopa Ch1 představuje zelenou nátěrovou hmotu, kdy se jednalo o otěr z vozidla, které narazilo do vozu poškozeného K.. Při zkoumání nalezeného plastového kufříku byl zjištěn rozsah jeho poškození s tím, že toto bylo způsobeno pravděpodobně nějakým šroubovákem, kdy ovšem zajištěné stopy nevykazují dostatek specifických znaků potřebných k individuální specifikaci. Ani zkoumáním kufříku biologickou expertízou nepřineslo využitelné poznatky. Z odborného vyjádření metodou pachové identifikace bylo zjištěno, že nebyla zjištěna shoda mezi zajištěnou pachovou stopou a srovnávacími pachovými konzervami obžalovaného K. či původně spoluobžalovaných Z., Z., V.. Na č.l. 1980-1990 pak jsou doklady poškozeného týkající se jeho živnostenského oprávnění, případně živnostenského oprávnění jeho manželky a dále úhrad souvisejících s poškozením motorového vozidla.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl soud k následujícím závěrům:

obžalovaný K. dne 27.4.2000 dle záznamu pohybu jeho mobilního telefonu kolem 07.00 hodin přijíždí do Prostějova z Brna, (odkud odjíždí přibližně z místa, kde jsou krátce předtím, cca tři týdny, jím ze zaparkovaného vozidla odcizeny SPZ následně užitě při této trestné činnosti), kdy po předchozí dohodě vyzvedává svědka Z., tedy osobu, která na něj dle telefonátu čeká, (jedná se o muže, který užívá mobilní telefon vedený v paměti telefonního přístroje jiného pachatele trestné činnosti na manželku původně spoluobžalovaného Z., když dle buněk, kde dochází ke komunikaci, se tento mobilní telefon nachází v prostoru tehdejšího bydliště původně spoluobžalovaného Z., soudem II. stupně pro tento trestný čin pravomocně zproštěného) a odjíždí s ním do pronajaté garáže (viz. buňka, která hovor snímá), kde se „chystají“, následně je hovořeno o účasti více osob (už ne já, ale my, tedy plurál místo singuláru, a proto lze důvodně předpokládat, že od této doby je obžalovaný K. ve společnosti minimálně této další osoby). Z doznání obžalovaného přitom vyplývá, že to byl právě svědek Z., který s ním jel. Již zhruba od 06.15 hodin přitom je sledován objekt, kde by se měla nacházet svědkyně K. (klientka), tedy osoba, která dle pachatelů (s manželem) má vyzvednout peníze, kdy toto sledování provádí minimálně osoba s telefonním číslem 0606 121694, tedy svědek Z.. Kolem 07.30 hodin je již zřejmé, že do akce jsou zapojeny minimálně 4 osoby (v každém vozidle po dvou). Z. zjišťuje, že na místě není vozidlo poškozených, proto jede k „firmě“ (pravděpodobně sídlo společnosti poškozených), ale ani tam je nenachází. V té době dochází ze strany obžalovaného K. ke kontaktu na mobil původně spoluobžalovaného M. a pravděpodobně potvrzení, že objekt jejich zájmu je v domku. V 9:48:29 začíná sledování poškozeného K. pohybujícího se ve vozidle VW

Golf. Z hovoru vyplývá, že faktického přepadení se mají účastnit minimálně 3 osoby v jednom vozidle (hovory o přestoupení viz č.l. 2634). V této době poškozený K. dojíždí na benzinovou čerpací stanici, když již v této době se na sledování podílí hráškově zelené vozidlo tovární značky AUDI (A4 případně A6), a jeho osazenstvo tvoří 3-4 muži s maskami, tak jak je vnímá svědek K. oznamující své podezření na Policii. Následně dochází k situaci, kdy jeden z posádky vozidla při sledování vystupuje a řidič odjíždí a dochází k domluvě, kdo koho poveze (nabere). Z hovorů a to ani s přihlédnutím k údajům ve znaleckém posudku nelze jednoznačně určit, kdo se v jakém vozidle nachází, (je ovšem důvodný předpoklad, že obžalovaný K. je ve vozidle AUDI, které je původně ukryto v garáži, kterou užívá a kde je následně z něj smývána „krycí barva“), případně, kdo z posádky druhého vozidla přebírá, který hovor, a soud proto tuto skutečnost vyjádřil v rámci skutkové věty v tom smyslu, že je zjevný podíl 3 konkrétních osob na tomto jednání, ale nelze již přesně určit (navíc je zde sice menší, ale přesto časový posun – poslední hovor zhruba v 10.15 hodin do faktického přepadení), kdo zůstal v jakém vozidle. Jednoznačně jsou však určeny jako jeden z mluvčích dvě osoby a to obžalovaný K. a již odsouzený Z.. Z provedených důkazů, vyhodnocením odposlechlů ve vztahu k držiteli či mluvčímu je tak jednoznačně zřejmé, že na sledování poškozeného se podíleli obžalovaný R.K. a již odsouzený D. Z. (mimo doznání obžalovaného K. jednoznačně usvědčování znalecky jako příslušní mluvčí, R.K. navíc užívající vlastní přístroj) a další nezjištěné osoby, kdy tyto jednoznačně usvědčují zejména pořízené „odposlechy“, tedy záznamy provozu telekomunikačního zařízení, případně další důkazy. S ohledem na výše popsání závěry soud proto pozměnil původní skutkovou větu, ve které byl obžalovaný R.K. popsán jako přímý pachatel v rozsahu útoku na obžalovaného K. tedy jako posádka vozidla Audi (kde soud vynechal jako nadbytečné typové označení, neboť toto je podružné a navíc nebylo jednoznačně prokázáno, i když lze považovat v tomto rozsahu za věrohodné údaje obžalovaného K., že se mělo jednat o Audi A6) zelené barvy a popsal jeho spolupachatelství pouze v rozsahu jednoznačně prokázaném, tedy v rozsahu podílu na sledování poškozeného, jeho vůdčí roli na tomto.

K bodu I/3a.

Zde vzal soud za prokázané, že obžalovaný K. společně s P.V., D.H. a R.S., po předchozí domluvě s P.V., nar. XXXXX, s vědomím, že v domě se v tu dobu nebude nikdo zdržovat, dům není zajištěn zabezpečovacím signálním zařízením a nachází se v něm zabudovaný trezor a v tomto částka 100.000,- Kč, v úmyslu tuto částku odcizit, neoprávněně vnikl obžalovaný K. společně s D. H., nar. XXXXX a R.S., nar. XXXXX, v době od 21.40 hod. dne 29.1.2000 do 02.42 hod. dne 30.1.2000, do domu č. XXXXX, majitelů E.T., nar. XXXXX a M.T., nar. XXXXX, oba bytem na této adrese, po vysazení zajišťovacího kolíku plechových vrat vedoucích na dvůr a následně po vylomení vložky FAB v zámku vchodových dveří a rozbití skleněné výplně dalších dveří a vylomení vložky FAB, vnikli do kotelny, kde se nejprve D.H. a R.S. pokoušeli otevřít ve zdi zabudovaný trezor, když se jim to nedařilo, přistoupili k vybourání tohoto trezoru ze zdi a po jeho vybourání do něj násilně vnikli z jeho spodní strany a odcizili z něj finanční hotovost ve výši 100.000,- Kč a blíže nezjištěné množství slovenských korun a rakouských šilinků, přitom v průběhu tohoto obžalovaný K. střídavě hlídal venku na ulici ve svém autě zn. BMW černé barvy, aby D.H. a R.S. mohli nerušeně vybourávat trezor, případně je mohl upozornit, pokud by mohli být vyrušeni a odhaleni a byl s nimi v telefonickém kontaktu a střídavě za nimi chodil dovnitř domu, aby se přesvědčil, jak postupují při uvedené

činnosti, současně po celou dobu P.V. hlídal poněkud dál od tohoto domu ve svém autě zn. BMW zelené barvy, SPZ XXXXX, další příjezdovou cestu k tomuto domu, aby ostatní mohli nerušeně vniknout do uvedeného domu a odcizit z trezoru částku 100.000,- Kč, případně je mohl upozornit, pokud by mohli být vyrušeni a odhaleni a v průběhu tohoto byl v telefonickém kontaktu s obžalovaným K., následně si takto získanou finanční hotovost rozdělili přibližně stejným dílem na čtyři díly, čímž způsobili poškozeným M. a E. T. škodu na odcizené hotovosti ve výši nejméně 100.000,- Kč a na poškození zařízení domu způsobili škodu nejméně ve výši 7.164,- Kč.

Tento bod byl v důsledku procesního postupu upraveného v ustanovení § 37a trestního zákona převzat z výroku rozsudku Krajského soudu v Ostravě pobočka Olomouc sp.zn. 28T 2/2002 ze dne 17.5.2002 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci sp.zn. 4To 123/2002 ze dne 16.9.2002, kdy soud není oprávněn skutkové závěry v novém řízení přezkoumávat, když je těmito vázán.

K bodu I/3b.

Soud vzal za prokázaný následující skutkový děj :

obžalovaný R.K., společně s dalšími nezjištěnými osobami, v době od 23.00 hodin dne 23.4.2000 do 09.00 hodin dne 24.4.2000 se podílel na vniknutí za užití násilí s úmyslem odcizit zboží do prodejny Profi K.O., XXXXX, kdy došlo k odstranění visacích zámků mříží vchodových dveří, vnitřní ochranné mříže v okně a rozbití skleněné výplně okna do dílny ze zadního dvora objektu a v prodejně poté k odcizení motorových pil, sekaček, křovinořezů a dalšího zboží v celkové hodnotě 542.050,-Kč ke škodě majitele K. O., nar. XXXXX, bytem XXXXX, kdy poškozením zařízení mu způsobili další škodu ve výši nejméně 2.200,-Kč.

Obžalovaný R.K. k tomuto trestnému jednání v přípravném řízení opakovaně využil svého oprávnění k věci nevypovídat. V hlavním líčení dne 25.7.2013 uvedl, že daného skutku se nedopustil. V dané době měli se Z. a Z. před hospodou v Plumlově zaparkované kradené auto a to asi tak 80 – 100 metrů od prodejny Profi O.. Toto auto zde bylo odstavené asi dva dny, kdy se čekalo, jestli nebude nalezeno. Ten den k tomu vozidlu přijeli kolem 23.00 hodiny, on sám z místa činu odjížděl o 77 minut později pro platoňák. Do té doby seděl ve svém vozidle, případně hlídal a svědek Z. se pokoušel odvrtnat spínací skříňku, protože vozidlo mělo zamčený volant a nedalo se s ním pohnout. Z. byl původně ve vozidle, když odjel pro platoňák tak tam zůstal. Auto poté naložili na platoňák a odvezli do Kostelce do jedné z jeho garáží. Následně se prodalo nebo rozebralo na náhradní díly. K vozidlu uvedl, že se jednalo o Škodu Octavia s imobilizérem, kterou kupoval za 10.000,- Kč od nějakého Jugoslávce, který ji tam odstavil.

I zde nastává obdobná situace jako v předchozích případech, tedy podrobný popis jednání s nemožností vyslechnout případné svědky či pachatele trestné činnosti, když tyto obžalovaný nezná. Tak jak je to v prvním případě „kamarád mrtvého J.“, ve druhém případě „M. kamarád M.“, tak je to nyní „neznámý jugoslávský zloděj aut“. Je s podivem, že obžalovaný, který si i s odstupem času pamatuje spoustu podrobností o svých dodavatelích, spolupachatelích či

odběratelích neví prakticky nic. Tyto skutečnosti výrazně snižují věrohodnost jeho údajů, a pokud je má soud za vyvrácené v jednom případě (M.), lze stejné vztáhnout i na ostatní případy a vnímat takto popisované osoby jako fiktivní.

Ze svého trestného jednání je obžalovaný usvědčován výpověďmi svědků a dále zejména listinnými a věcnými důkazy (zejména záznamy telekomunikačního provozu).

Svědék, poškozený K. O. se v přípravném řízení dne 28.6.2001 (č.l. 2305-2306) a v hlavním líčení dne 9.1.2008 vyjádřil k době a způsobu vniknutí do objektu provozovny Profi Plumlov a dále k odcizeným věcem a vzniklé škodě, kdy uvedl, že všechny odcizené věci byly výlučně jeho s výjimkou motorové pily svědka P., která byla na opravě, kdy tomuto za ni dal novou. Od pojišťovny pak dostal uhrazenou částku 50.000,-Kč.

Jeho údaje potvrdil svědek L.P., který v přípravném řízení dne 28.6.2001 (č.l. 2310) uvedl, že mu z prodejny firmy byla odcizena pila zn. Steel, kterou zde měl u K.O. na opravě a tento mu za odcizenou dal náhradou novou.

Svědce A.V. v přípravném řízení dne 28.6.2001 (č.l. 2410) uvedla, že dne 23.4.2000 kolem 23.30 hodin slyšela nějaký hluk z prodejny Profi a vzápětí spatřila i dvě mužské postavy, které se před ní náhle vynořily. Nemůže k nim však nic bližšího uvést, neboť dostala strach, otočila se a šla domů, muži zůstali na místě. Z její výpovědi je zřejmá reálná doba páchaní trestné činnosti, byť obžalovaný K. prezentoval teoreticky jako dobu vhodnější jinou dobu. K této jeho námitce je nutno uvést, že z jeho odposlechu je zřejmé, že si pochvaluje noční hluk restaurace, který kryje i případný hluk vloupání, kdy naopak jím nabízený čas představuje z hlediska šíření hluku prakticky nejproblematičtější období dne (hluk by byl více slyšet).

Všechny tyto výpovědi byly za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 13.1.2014 a 17.1.2014 čteny.

Obžalobou Krajského státního zastupitelství v Brně bylo toto trestné jednání kladeno za vinu i původně spoluobžalovanému P.V., u kterého byla část odcizených věcí při domovní prohlídce nalezena, který v procesním postavení svědka v této věci odmítl vypovídat.

Svědce J.Š., družka původně spoluobžalovaného V., v přípravném řízení dne 20.3.2001 (č.l. 2379-2381) vypovídala o okolnostech nabytí věcí, které byly zajištěny při domovní prohlídkách či prohlídkách jiných prostor, kdy uvedla, že sekačku a foukač listí nějak výhodně koupil obžalovaný V., ale jak ani za jakou částku neví. Tyto věci obžalovaný V. pořídil dle ní počátkem roku 2000, kdy za počátek roku považuje první tři měsíce (tedy ještě před krádeží). V hlavním líčení dne 9.1.2008 opakovaně uvedla, že tyto věci V. měl dle svého vyjádření zakoupit. Tato výpověď byla za splnění podmínek § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení dne 17.1.2014 čtena.

Z protokolu o provedení domovní prohlídky (č.l. 408-409), úředního záznamu policie (č.l. 410) a zprávy společnosti Andreas Stihl s.r.o. Modřice (č.l. 411) bylo prokázáno, že v místě bydliště původně spoluobžalovaného P.V. byla zajištěna sekačka na trávu zn. Viking, výr. č. XXXXX a elektrický foukač zn. Viking výr. č. XXXXX, přičemž tyto věci byly dříve dodány

firmou Stihl firmě Profi K.O.. (U ostatních věcí s označením S., které byly při této domovní prohlídce nalezeny, nebyla možná individuální identifikace.) I tato skutečnost nepřímou potvrzuje, že trestné činnosti se dopustil právě obžalovaný K., když by bylo příliš velkou náhodou, aby se u jeho nejlepšího kamaráda V. (jezdí spolu na dovolené – YUG, USA) objevili věci ukradené na místě, kde se v dané době obžalovaný K. pohyboval a páchal trestnou činností a odcizené přitom někým úplně jiným.

Listinné důkazy (č.l. 1897-1934), prokazují právní subjektivitu poškozeného, kdy se jedná o živnostenský list poškozeného a vyčíslení škody, dále protokol o ohledání místa činu s náčrtem a fotodokumentací, a to včetně zajištěných stop, kdy se jedná o stopy trasologické a mechanoskopické prokazuje místní uspořádání na místě činu a mechanismus, kterým bylo do objektu vniknuto. Vzhledem k těmto zajištěným stopám pak byly zpracovány odborné vyjádření, kdy tyto v podstatě zůstaly bez významu k posouzení trestné činnosti obžalovaného, když trasologické stopy byly způsobitelné pouze ke skupinové identifikaci.

Z protokolu o záznamu telefonních hovorů (č.l. 2559-2569) z mobilní telefonní stanice XXXXX (obžalovaný K.) bylo zjištěno, že na tento dne 23.4.2000 v 23.11.58 hod. volal původně spoluobžalovaný (ovšem nikoli pro tento skutek!) D. Z. (XXXXX), kdy z hovoru vyplývá, že se ptal, zda volaný, tedy obžalovaný R.K., už to má. Tento mu sděloval, že je tady čisto a bylo by dobrý, kdyby dovezli plaťák, nechali ho poblíž a zaparkovali ho někde, kde není vidět, kdy místo, kde to je zná ten druhý. Tento hovor byl zprostředkován přes buňku číslo 8493, stejně tak jako hovory následující, kdy se jedná o zařízení umístěné v Plumlově na ulici Partyzánská, jak vyplývá ze sdělení společnosti Eurotel Praha, spol. s r.o. (č.l. 2695). Následně ve 23.21.17 hod. volal obžalovaný R.K. D.Z., zda má vrtačku. Volaný Z. pak sděloval, že zatím čeká a hlídá. Dne 24.4.2000 v 00.00.47 hod. pak proběhl další hovor mezi těmito osobami, kdy obžalovaný K. sděloval, že už má všechno nachystané, zkontrolované a veze „kamoša dom“. Z rozhovoru ze dne 24.4.2000 ve 00.17 hod. vyplývá, že tento byl veden mezi původně spoluobžalovaným (ovšem opět nikoli pro tento skutek!) R.Z. (užívajícím vlastní telefon č. 0602/750872), kdy z hovoru je zřejmé, že Z. má strach, zda může vylézt, jestli tam ještě někdo je. Je ujišťován obžalovaným K., že vylézt může, přitom tento hovor v obou případech je zprostředkováván stejnou buňkou číslo 8493 a lze tedy jednoznačně dovodit, že se nachází v prostoru pokrývaném touto buňkou, který zachycuje mj. i místo činu. Další hovor dne 24.4.2000 v 02.22.05 hod. mezi Z. a obžalovaným K. zmiňuje ze strany obžalovaného K., který už je vzdálen od buňky 8493 a jeho mobilní telefon je snímán buňkou 8483 na rozdíl od Z., který je nadále zachycován buňkou 8493, že to musel trochu vytřepat, trochu se vozil, protože se někomu líbilo jejich auto, což byl menší zádrhel. Následný hovor v případě obžalovaného K. snímáný již buňkou 8478 v 02.36.14 hod. pak zachycuje sdělení volaného Z., že vše je dobrý, akorát asi před 10-ti minutami projeli směrem do města „kamoši“.

Obžalovaný K. v hlavním líčení dne 16.1.2014 k těmto údajům uvedl, že v odposledích zaznává, že je zapotřebí vrtačka, přitom toto nemá žádnou spojitost s uvedenou věcí. Ke skutku uvedl, že v dané době na místo přijel s tím člověkem, který mu vozidlo prodal, protože Octávie jezdí na řídicí jednotku, ale bez napíchnutí imobilizéru nejelo. K uvedené vrtačce je nutno zmínit, že on sám při své výpovědi zmiňoval, že svědek Z. se pokoušel odvrátit spínací skříňku. Již z tohoto údaje i v případě jím prezentované obhajoby by bylo možno dovodit, že nějaká

vrtačka na místě byla. Je tedy nutno konstatovat, že obžalovaný účelově se snaží prezentovat dle něj v daném okamžiku „výhodné údaje“ a nelze tyto údaje považovat zjevně za pravdivé. V závěrečné řeči pak sám tuto skutečnost zmiňuje. Při zohlednění skutečnosti, že při jiném skutku používali kódovanou řeč, bylo by možné říci, že i v daném případě označení pro podvalník („platák“ či „platoňák“) nemusí nutně představovat právě tento typ přívěsu. Na druhou stranu však nelze vyloučit, že i tento typ přívěsu (konkrétní kus) může být vybaven tak, aby umožňoval přepravu nákladu. Takže obhajoba v tom směru, že tato věc, pro kterou jeli je nepoužitelná pro odvoz odcizených věcí, není zcela relevantní. Zde nelze přehlédnout údaje obžalovaného o tom, že měl s sebou mít osobu, která měla údajně zprovoznit vozidlo. Pokud by tomu tak bylo, tak by bylo logické, že by již v té době měli mít onen přívěs na místě k dispozici.

Soud v tomto směru proto neuvěřil obhajobě obžalovaného a považuje ji za vyvrácenou i konkrétní komunikaci zachycenou v rámci záznamu telekomunikačního provozu. Zde má soud na mysli například údaje o tom, zda může (Z.) vylézt. Jen stěží je představitelné, že by takto komunikovali, pokud by se svědek Z. nacházel uvnitř vozidla (ležíc při odvrtávání spínací skříňky), jak prezentuje obžalovaný.

Zde je nutno konstatovat, že svědek J.Z., otec původně spoluobžalovaného R.Z., v hlavním líčení dne 9.1.2008 potvrdil, že se znal s poškozeným O. a tohoto znal asi také i jeho syn.

Pro úplnost soud uvádí, že i k tomuto skutku vypovídal i utajený svědek vystupující pod jménem F. P., a to dne 10.10.2001 (č.l. 2311-2318), tedy před sdělením obvinění obžalovanému K. a jeho výpověď je tak neprocesní a vůči tomuto obžalovanému nepoužitelná.

Na základě takto provedeného dokazování, zejména vyhodnocení záznamů telekomunikačního provozu, dospěl soud k následujícím závěrům:

obžalovaný R.K. se podílel na vniknutí za užití násilí s úmyslem odcizit zboží do prodejny Profi K.O., XXXXX v době od 23.00 hodin dne 23.4.2000 do 09.00 hodin dne 24.4.2000, tedy byl členem skupiny pachatelů, která se této trestné činnosti dopustila, když dle záznamu pohybu jeho mobilního telefonu, kdy opět používá shodné volací číslo jako v ostatních případech své trestné činnosti, je minimálně ve 23.12 hodin poblíž místa činu v Plumlově, a kontroluje situaci, když sděluje další osobě (Z.), že je zde „čisto“. V rámci tohoto hovoru lze dovodit, že tato další osoba má přijet ještě s někým dalším (kdo zná příslušné místo) a na místě vedle K. je i někdo další. Krátce po této době, kolem 23.30 hodin pak registruje i svědkyně Vyskočilová poblíž objektu firmy Profi dvě osoby, jejichž chování lze hodnotit právě jako hlídání. Následně kolem 00.17 hodin pak obžalovaný K. ubezpečuje další osobu (Z.), že může vylézt. V daném případě by měl být zachycenou další osobou a skutečnost, že místo zná lze dovodit z údajů jeho otce. Z obsahu hovorů obžalovaného K. s těmito osobami v kontextu s místem trestné činnosti je zjevné, že se jedná o komunikaci právě s ohledem na vloupání do tohoto objektu. Způsob vniknutí a stejně tak rozsah škod odcizením či poškozením pak vyplývá z listinných důkazů. Podíl obžalovaného K., kterého lze jednoznačně hodnotit jako spolupachatele pak opět spočíval minimálně ve hlídání, koordinaci, kdy ovšem nelze vyloučit ani přímou účast při faktickém vniknutí do objektu, když v podstatě u něj je nutno hovořit o jednání obdobném jako v případě skutku pod bodem I/3.a). Zde na závěr nelze pominout, že přesto, že jsou k dispozici důkazy na podíl jiných osob na trestné činnosti (Z., Z.), viz jejich komunikace na příslušných mobilních

telefonech, které lze jednoznačně identifikovat, tak tito obvinění nejsou a naopak je obviněn původně spoluobžalovaný V., který však byl obžaloby pro tento skutek zproštěn, vůči kterému jsou jen nepřímé důkazy (je u něj nalezena část věcí pocházející z této trestné činnosti), kdy tento postup evidentně souvisí s údaji utajeného svědka P..

B/ Právní hodnocení

Ad I/1,2.)

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný R.K.:

ad I/1.) společně s dalšími nezjištěnými osobami byl členem skupiny osob, která pomocí dvou osobních vozidel, kdy jedno BMW Combi tmavé barvy, dne 9.11.1999 kolem 20.00 hodin v Prostějově, při sjíždění z dálnice do Prostějova přehradilo cestu nákladnímu vozidlu Renault Messenger, SPZ: XXXXX, které řídil J.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, a druhé blokovalo silnici za vozidlem, a to v úmyslu zmocnit se nákladu, který převážel, přičemž poškozeného přinutili zastavit vozidlo pod pohrůžkou střelné zbraně a z vozidla jej vytáhli a umístili na chvíli do kufru svého vozidla BMW Combi tmavé barvy, a vozidlo Renault Messenger odcizili i s nákladem textilu značky H.I.S., kdy vozidlo Renault Messenger následně odstavili u obce Drahanovice, okres Olomouc, když z něho odcizili textil značky H.I.S. v hodnotě nejméně 2.092.936,73 Kč ke škodě firmy H.I.S. Sportswear Praha, s.r.o.,

ad I/2.) společně již pravomocně odsouzeným D.Z. s dalšími přesně nezjištěnými osobami byl řídicím členem skupiny osob, která sledovala dne 27.4.2000 v Prostějově a na dalších místech, v době min. mezi 7.00 až 10.00 hod. P.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX, majitele firmy XXXXX, na jeho cestě z Prostějova, kde si v Komerční bance, a.s., vyzvedl částku 2.300.000,- Kč, do Přerova, kde mělo dojít k obchodní schůzce s další osobou, při tomto sledování si předávali členové této skupiny prostřednictvím mobilních telefonů informace o jeho pohybu, s úmyslem zmocnit se finančních prostředků, které převážel v kufříku, přičemž byli ve dvou vozidlech, která jej sledovala, kdy následně část pachatelů jedoucích v jednom z těchto vozidel, a to ve vozidle Audi zelené barvy, SPZ: XXXXX, poškozeného předjela a vzápětí vytlačila jeho osobní motorové vozidlo VW Golf, SPZ: XXXXX, které řídil na vozovce od Hrdibořic na Štětovice, kolem 10.15 hod., bočním nárazem do příkopu, kde vozidlo poškozeného narazilo do sloupu a z vozidla vyskočili nejméně dva pachatelé, kteří P.K. přinutili z vozidla vystoupit a ulehnout na břicho v příkopu a z vozidla mu odcizili plastový kufřík s finanční hotovostí ve výši 2.300.000,- Kč a způsobili tak tomuto poškozenému škodu minimálně ve výši odcizené částky.

Trestné jednání obžalovaného a dalších osob v bodě I/1.) spočívalo v tom, že za užití násilí a pohrůžky bezprostředního násilí (najetí, zablokování vozidlem a použití zbraně, hrozby zbraní) nutili a donutili poškozeného k opuštění vozidla a tak faktickému vydání vozidla včetně jeho věcí a nákladu, který následně z vozidla odcizili. V bodě I/2.) pak v tom, že za užití násilí a pohrůžky bezprostředního násilí (najetí vozidlem a vytlačení ze silnice a použití zbraně,

hrozby zbraní) nutili a donutili poškozeného k vydání peněz a opuštění vozidla, ze kterého odcizili kufřík s finanční hotovostí.

Podle § 9 odst. 2 trestního zákona byl-li trestný čin spáchán dvěma nebo více osobami, odpovídá každá z nich, jakoby trestný čin spáchala sama. Tedy lze říci, že spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním, kdy však není nutné, aby každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, ale stačí jestli-že jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti - články řetězu směřují k vykonání trestného činu a ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí společně. Není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou, stačí i částečné přispění třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů a je tak objektivně a subjektivně složkou děje tvořícího ve svém celku trestné jednání. Stejně tak spolupachatelství předpokládá i úmysl směřující ke spáchání trestného činu. V daném konkrétním případě dle názoru soudu ze strany obžalovaného tyto podmínky splněny byly a to v případě obou těchto skutků. Obžalovanému K. tak bylo prokázáno, že se na trestné činnosti podílel společně s dalšími osobami, kdy jeho činnost v bodě I/1.) spočívala v tom, že byl přítomen u přepadení vozidla poškozeného v některém z použitých vozidel, které koordinovaly svůj pohyb tak, aby znemožnily poškozenému možnost ujet a následně po předchozí domluvě s již odsouzeným V. se podílel na ukrytí vozidla s odcizeným nákladem. V bodě I/2.), zejména ze záznamu odposlechů mobilních telefonních přístrojů pak, že se na trestné činnosti podílel společně s dalšími osobami, kdy jejich činnost spočívala minimálně ve sledování poškozeného a to prakticky až do chvíle, kdy došlo k fyzickému útoku na jeho osobu, kdy jeho jednání, které lze popsat jako řídicí a rozhodující, tak tvořilo právě část uvedeného řetězu směřujícího k zmocnění se finanční částky, kterou poškozený převážel, kdy je zřejmé, že při takovémto sledování osoby poškozeného a údajů při hovorech museli být dohodnuti na následném jednání, tedy jeho přepadení tak, jak bylo popsáno v rámci skutkových zjištění.

V tomto trestném jednání se obžalovaný dopustil 2 útoků, které vykazují prakticky stejnorodý způsob provedení. Soud se proto na úvod právního hodnocení zabýval tím, zda a respektive v jakém rozsahu tyto útoky naplnily podmínky pokračování. Ustanovením § 89 odst. 3 trestního zákona vymezuje pokračování čtyřmi pojmovými znaky, které musí být dány současně. Jednotlivé dílčí útoky pokračujícího deliktu musí naplňovat stejnou skutkovou podstatu, musí být vedeny jednotným záměrem, musí být spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a rovněž blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Po zvážení všech rozhodných okolností soud konstatoval, že tyto podmínky splněny nebyly. Přestože v obou případech obžalovaný svým jednáním naplňoval skutkovou podstatu trestného činu loupeže podle § 234 trestního zákona, vždy byl veden záměrem zmocnit se cizích věcí a to za použití násilí či pohrůžky bezprostředního násilí. Předmětem každého z jednotlivých útoků pak byl tzv. cizí majetek a v obou případech dospělo trestné jednání obžalovaného do shodného vývojového stádia trestného činu, tedy do stádia jeho dokonání. Ovšem s ohledem na to, že dalším z požadavků je blízká časová souvislost, zabýval se soud i časovou přetržkou mezi jednotlivými útoky, kdy se jedná o dobu přesahující 5,5 měsíce, tedy téměř ½ roku. Po zvážení všech rozhodných okolností proto soud konstatoval, že v tomto rozsahu (nenaplnění znaku časové souvislosti) nebyly naplněny hmotně-právní podmínky pokračování ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 trestního zákona, když jinak procesně-právní podmínky pokračování uvedené v ustanovení § 12 odst. 11 trestního řádu splněny byly. Zde soud přihlížel k otázce

sdělení obvinění, kdy mezi spáchanými útoky nedošlo ke sdělení obvinění (§ 12 odst. 11 trestního řádu).

V příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného vznikla škoda přesahující v bodě I/1.) částku 2.000.000,- Kč a v bodě I/2.) částku 2.300.000,- Kč. Uvedená škoda je následkem trestného jednání obžalovaného. V souladu s ustanovením § 89 odst. 11 trestního zákona se v obou případech jedná o tzv. značnou škodu, neboť dosáhla minimálně částky 500.000,- Kč, která je dolní hranicí pro užití předmětného kvalifikačního znaku. Podle § 89 odst. 11 trestního zákona se od 1.1.2002 za značnou škodu považuje škoda dosahující nejméně částky 500.000,- Kč a nedosahující částky 5 milionů Kč.

Obžalovaný svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně cizího majetku a stejně tak i osobní svobody, zejména svobody rozhodování, které jsou objektem trestného činu loupeže, tedy zájmem chráněným příslušným ustanovením trestního zákona.

Dalším formálním znakem trestného činu je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozumění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Trestný čin, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, je pak konstruován jako trestný čin úmyslný. To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 4 písm. a) trestního zákona, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 4 písm. b) trestního zákona.

Obžalovaný si zjevně byl vědom, že svým jednáním porušil zákonem stanovené normy a tohoto jednání se zjevně dopustit chtěl. Soud má jednoznačně za prokázané, že chtěl za použití násilí či hrozby násilí získat jednak náklad zboží převážený přepravcem B. (a tento následně realizovat, tedy získat z něj finanční prostředky) a stejně tak i finanční prostředky převážené poškozeným K.. Soud proto jeho úmysl ve vztahu k oběma trestným činům loupeže kvalifikoval jako úmysl přímý ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona, a to i ve vztahu k výši způsobené škody, byť v případě tohoto následku ve smyslu § 6 písm. a) trestního zákona stačí nedbalost.

Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky trestného činu se soud zabýval i motivem, který je obecně znakem fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. V těchto konkrétních případech motivem jednání obžalovaného byla zjevně snaha získat majetkový prospěch (a to ať již v jakémkoli rozsahu).

Nezbytným znakem subjektu, tedy pachatele trestného činu, je věk (§ 11 trestního zákona) a přičetnost (§ 12 trestního zákona). Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný byl v době spáchání trestného činu zletilým, čímž naplnili, podmínku věku podle § 11 trestního zákona. Ustanovení § 12 trestního zákona potom vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho nebezpečnost pro společnost a svoje jednání ovládat.

Z charakteru jeho jednání, ani v souvislosti s dalším trestním stíháním nevyplývaly žádné skutečnosti, které by tyto schopnosti obžalovaného zpochybnily. Soud proto považuje obžalovaného za osobu, jejíž schopnosti rozpoznávací a ovládací nebyly v době trestné činnosti žádným způsobem narušeny.

Vedle znaků uvedených v zákoně, tedy formálních znaků trestného činu, jež jsou rozebrány výše, se soud zabýval také tím, zda byly splněny podmínky znaku materiálního. Materiální znak trestného činu, neboli nebezpečnost činu pro společnost je nezbytným pojmovým znakem trestného činu, což je také vyjádřeno v ustanovení § 3 odst. 1 trestního zákona. Ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 trestního zákona čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Z dikce citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že stupeň společenské nebezpečnosti musí být "vyšší než nepatrný", přičemž kritéria stupně nebezpečnosti jsou vyjádřena v ustanovení § 3 odst. 4 trestního zákona. Stupeň společenské nebezpečnosti je pak určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, mírou pachatelova zavinění a jeho pohnutkou. V daném případě byl u obou trestných činů zvyšován zejména výši škody a charakterem trestné činnosti, tedy použitím násilí a střelné zbraně a je hodnocen v rámci typového jako velmi vysoký.

Vzhledem k tomu, že jeho jednání bylo u obou skutků kvalifikováno podle kvalifikované skutkové podstaty trestného činu loupeže se soud proto pochopitelně zabýval i tím, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 88 odst. 1 trestního zákona. Podle tohoto zákonného ustanovení lze k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlídnout jen tehdy, jestliže pro svoji závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Z pohledu jednotlivých kritérií stupně společenské nebezpečnosti považuje soud tuto podmínku za naplněnou, a to jak charakterem jednání, tak způsobeným následkem.

Obžalovaný R.K. tak svým jednáním popsáním v bodě I/1.) a stejně tak v bodě I/2.) výroku rozsudku naplnil všechny formální a materiální znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, kdy tohoto jednání se dopustil ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona.

Ad I/3.)

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný R.K. :

ad I/3a) po předchozí domluvě s P.V., nar. XXXXX, s vědomím, že v domě se v tu dobu nebude nikdo zdržovat, dům není zajištěn zabezpečovacím signálním zařízením a nachází se v něm zabudovaný trezor a v tomto částka 100.000,- Kč, v úmyslu tuto částku odcizit, neoprávněně vnikl společně s D. H., nar. XXXXX a R.S., nar. XXXXX, v době od 21.40 hod. dne 29.1.2000 do 02.42 hod. dne 30.1.2000, do domu XXXXX, majitelů E.T., nar. XXXXX a M.T., nar. XXXXX, oba bytem na této adrese, po vysazení zajišťovacího kolíku plechových vrat vedoucích na dvůr a následně po vylomení vložky FAB v zámku vchodových dveří a rozbití skleněné výplně dalších dveří a vylomení vložky FAB, vnikli do kotelny, kde se nejprve D.H. a R.S. pokoušeli otevřít ve zdi zabudovaný trezor, když se jim to nedařilo, přistoupili k vybourání tohoto trezoru ze zdi a po jeho vybourání do něj násilně vnikli z jeho spodní strany a odcizili z něj finanční hotovost ve výši 100.000,- Kč a blíže nezjištěné množství slovenských korun a rakouských šilinků, přitom v průběhu tohoto obžalovaný K. střídavě hlídal venku na ulici ve svém autě zn. BMW černé barvy, aby D.H. a R.S. mohli nerušeně vybourávat trezor,

případně je mohl upozornit, pokud by mohli být vyrušeni a odhaleni a byl s nimi v telefonickém kontaktu a střídavě za nimi chodil dovnitř domu, aby se přesvědčil, jak postupují při uvedené činnosti, současně po celou dobu P.V. hlídal poněkud dál od tohoto domu ve svém autě zn. BMW zelené barvy, SPZ XXXXX, další příjezdovou cestu k tomuto domu, aby ostatní mohli nerušeně vniknout do uvedeného domu a odcizit z trezoru částku 100.000,- Kč, případně je mohl upozornit, pokud by mohli být vyrušeni a odhaleni a v průběhu tohoto byl v telefonickém kontaktu s obžalovaným K., následně si takto získanou finanční hotovost rozdělili přibližně stejným dílem na čtyři díly, čímž způsobili poškozeným M. a E.T. škodu na odcizené hotovosti ve výši nejméně 100.000,- Kč a na poškození zařízení domu způsobili škodu nejméně ve výši 7.164,- Kč, poté

ad I/3b) společně s další nezjištěnou osobou v době od 23.00 hodin dne 23.4.2000 do 09.00 hodin dne 24.4.2000 vnikli za užití násilí s úmyslem odcizit zboží do prodejny Profi K.O., XXXXX, a to tím způsobem, že odstranili visací zámky mříží vchodových dveří, vnitřní ochranné mříže v okně a rozbili skleněnou výplň okna do dílny ze zadního dvora objektu a v prodejně poté odcizili motorové pily, sekačky, křovinořezy a další zboží v celkové hodnotě 542.050,-Kč ke škodě majitele K. O., a poškozením zařízení mu způsobili další škodu ve výši nejméně 2.200,-Kč.

Trestné jednání obžalovaného a dalších osob v bodě I/3.a,b) tak spočívalo v tom, že vloupáním (nedovoleným překonáním uzamčení či silou překážky bránící vniknutí) vnikl do cizího objektu, kde odcizil cizí věci a v souvislosti s tímto jednáním pak i další cizí věci poškodil. V bodě I/3.a) pak navíc vnikl minimálně se dvěma dalšími osobami za použití násilí do objektu sloužícího k bydlení (domu).

Opět i v tomto případě se zjevně jedná o spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, když činnost obžalovaného spočívala zejména v „hlídání“, tedy zabezpečování nerušeného vloupání a odcizení věcí dalšími spolupachateli. Oproti předchozím skutkům, zde soud shledal, že se jedná o pokračující trestnou činnost, když obžalovaný svým jednáním naplňoval zejména skutkovou podstatu trestného činu krádeže podle § 247 trestního zákona, vždy byl veden záměrem zmocnit se cizích věcí a to formou vloupání do různých objektů. Předmětem každého z jednotlivých útoků pak byl tzv. cizí majetek a v obou případech dospělo trestné jednání obžalovaného do shodného vývojového stádia trestného činu, tedy do stádia jeho dokonání. V těchto případech lze konstatovat, že je zde i blízká časová souvislost, když mezi jednotlivými útoky tohoto trestného činu není přetržka delší 3 měsíců. Po zvážení všech rozhodných okolností, proto soud konstatoval, že v tomto případě, byly naplněny hmotně-právní podmínky pokračování ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 trestního zákona, a stejně tak i procesně-právní podmínky pokračování uvedené v ustanovení § 12 odst. 11 trestního řádu.

V příčinné souvislosti s trestným jednáním obžalovaného vznikla škoda přesahující u tohoto pokračujícího trestného činu krádeže, kde se škody sčítají, částku 640.000,- Kč. V souladu s ustanovením § 89 odst. 11 trestního zákona se jedná o tzv. značnou škodu, neboť dosáhla minimálně částky 500.000,- Kč, která je dolní hranicí pro užití předmětného kvalifikačního znaku. Podle § 89 odst. 11 trestního zákona se od 1.1.2002 za značnou škodu považuje škoda dosahující nejméně částky 500.000,- Kč a nedosahující částky 5 milionů Kč. V případě trestného činu poškození cizí věci vznikla škoda přesahující u tohoto pokračujícího trestného činu částku 9.000,- Kč. V souladu s ustanovením § 89 odst. 11 trestního zákona se jedná o tzv. škodu nikoli nepatrnou, neboť dosáhla minimálně částky 5.000,- Kč, která je dolní

hranicí pro užití předmětného kvalifikačního znaku. Podle § 89 odst. 11 trestního zákona se od 1.1.2002 za škodu nikoli nepatrnou považuje škoda dosahující nejméně částky 5.000,- Kč a nedosahující částky 25.000,- Kč, která již představuje škodu nikoli malou.

Obžalovaný svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně cizího majetku před jeho zcizováním, který je objektem trestného činu krádeže, a stejně tak i před jeho ničením, který je objektem trestného činu poškozování cizí věci, tedy zájem chráněným příslušným ustanovením trestního zákona ve vztahu k bodu I/3.a) pak porušil zájem na ochraně domovní svobody, tedy narušil prostory, které slouží k bydlení a svému uživateli poskytují jistou formu soukromí, který je objektem trestného činu porušování domovní svobody.

V případě subjektivní stránky, a to ve vztahu ke všem trestným činům soud jeho jednání kvalifikoval jako úmysl přímý ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona, a to i ve vztahu k výši způsobené škody, když obžalovaný měl jednoznačnou představu o průběhu jednotlivých jednání, tedy o použitém násilí, překonání jistících překážek, počtu zúčastněných osob apod. I v tomto případě byl zjevně primární motiv jeho jednání majetkový, tedy snaha získat finanční prostředky (ať již přímo, či rozprodejem odcizených věcí). Opět i v případě těchto jednání byl obžalovaný plně trestně odpovědný, když z charakteru jeho jednání, ani v souvislosti s dalším trestním stíháním nevyplývaly žádné skutečnosti, které by tyto schopnosti obžalovaného zpochybnily.

Z hlediska stupně společenské nebezpečnosti, tedy znaku materiálního, byl tento v daném případě zvyšován zejména výší škody (ve vztahu k trestnému činu krádeže a poškozování cizí věci) a charakterem trestné činnosti, tedy použitím násilí, a množstvím spolupachatelů (ve vztahu k trestnému činu porušování domovní svobody).

Vzhledem k tomu, že jeho jednání bylo ve vztahu k trestnému činu krádeže a porušování domovní svobody kvalifikováno podle kvalifikované skutkové podstaty příslušného trestného činu se soud opět zabýval i tím, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 88 odst. 1 trestního zákona. Podle tohoto zákonného ustanovení lze k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlídnout jen tehdy, jestliže pro svoji závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Z pohledu jednotlivých kritérií stupně společenské nebezpečnosti považuje soud tuto podmínku za naplněnou, a to jak charakterem jednání, množstvím útoků, (opakování) tak způsobeným následkem, tedy jednak příslušnou výší škody, ve vztahu k trestnému činu porušování domovní svobody pak tím, že při činu bylo použito násilí a tento byl spáchán s více než 2 dalšími osobami.

Obžalovaný R.K. tak svým jednáním popsaným v bodě I/3a, 3b) výroku rozsudku naplnil všechny formální a materiální znaky skutkové podstaty pokračujícího trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, v jednočinném souběhu s trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona a v bodě I/3.a) i trestným činem porušování domovní svobody dle § 238 odst. 1, 3 trestního zákona, kdy tohoto jednání se vždy dopustil ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona.

Vzhledem ke skutečnosti že trestného jednání se dopustil v době před účinností trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.) musel soud dle § 2 trestního zákoníku posuzovat, která z právních úprav je pro obžalovaného nejpříznivější, když obecně platí, že trestnost činu se

posuzuje podle zákona účinného v době spáchání činu, pozdější zákon se použije jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.

V případě všech skutků loupeže s ohledem na výši škody je pro obžalovaného příznivější (pozdější) právní úprava ovšem dle trestního zákona, a to právě proto, že má vliv na právní kvalifikaci trestného jednání, neboť v době spáchání trestného činu loupeže by tento skutek při užití tehdy platného ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona, kdy byla za škodu velkého rozsahu považována částka dosahující nejméně pětisetnásobku nejnižší měsíční mzdy stanovené nařízením vlády (tedy částka 1.000.000,- Kč) musel být posuzován podle § 234 odst. 1, odst. 3 trestního zákona s trestní sazbou 10 až 15 let. Při nyní platné právní úpravě by přicházela do úvahy kvalifikace dle § 173 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku s trestní sazbou 10 až 15 let. V případě trestného činu krádeže ad I/3.a,b), tedy nejpřísnější právní kvalifikace sbíhajících se trestných činů v jednočinném souběhu, kdy se jedná o pokračující trestnou činnost, by nyní přicházela do úvahy právní kvalifikace dle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku s trestní sazbou 2-8 let, která je shodná (tedy není pro pachatele příznivější) jako zvolená právní kvalifikace dle trestního zákona (ve znění novel), kdy v případě právní kvalifikace v době spáchání, by tato sice zůstala stejná, ve vztahu k oběma trestným činům jejichž zákonným znakem je výše způsobené škody by muselo dojít k výraznějšímu zohlednění této škody jako přitěžující okolnosti. Soud proto v celém rozsahu použil ustanovení trestního zákona ve znění zákona č. 265/2001 Sb.

C/ Trest

Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona a ustanovení § 23 odst. 1 trestního zákona, kromě stupně společenské nebezpečnosti, i osobu obžalovaného, možnosti jeho nápravy a v případě spolupachatelství i jakou měrou jednání obžalovaného přispělo ke spáchání trestného činu.

K osobě obžalovaného R.K. soud zjistil, že tento je ženatý, otec tří dospělých dětí. Formálně je v ČR nemajetný, poživatel invalidního důchodu, s úplným středoškolským vzděláním. K majetkovým poměrům doznává příjmy z podnikání v USA. Z opisu rejstříku trestů (č.l. 102-103) bylo prokázáno, že byl opakovaně soudně trestán (Okresní soud Prostějov sp.zn. 3T 108/94 pro trestný čin podílnictví a padělání a pozměňování veřejné listiny a Okresní soud Olomouc sp.zn. 3T 151/97 pro trestný čin výtržnictví, nedovoleného ozbrojování a obecného ohrožení) nepodmíněnými tresty odnětí svobody. Z připojeného spisu Krajského soudu Ostrava, pobočka Olomouc bylo prokázáno, že rozsudkem, sp. zn. 28 T 2/2002, ze dne 17.5.2002 byl obžalovaný R.K. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona ve znění zákona číslo 265/2001 Sb., trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 3 trestního zákona a trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona ve znění zákona číslo 265/2001 Sb., a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 26 měsíců, a to podle § 238 odst. 3 trestního zákona. Trestné jednání je popsáno pod bodem I/3.a) výroku tohoto rozsudku, když tento výrok o vině byl nynějším rozsudkem ve smyslu ustanovení § 37a trestního zákona zrušen, když se jedná o pokračující trestnou činnost s částí nyní projednávané. V místě svého trvalého bydliště nebyl projednáván pro přestupek (č.l. 2916).

Soud proto u tohoto obžalovaného hodnotil jako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 34 písm. k), l) trestního zákona tu skutečnost, že se dopustil více trestných činů a již byl pro trestný čin odsouzen. Ve vztahu k trestným činům loupeže pak ve smyslu ustanovení § 34 písm. h) trestního zákona hodnotil, že tímto jednáním způsobil i vyšší škodu, která několikanásobně překročila hodnotu zákonné znaku výše škody. Jiné polehčující či přitěžující okolnosti soud neshledal, když takto nemohl hodnotit jeho doznání a případnou spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, když doznání není úplné, ale účelově částečné. Na druhou stranu přihlédl i k časovému odstupu od spáchání trestné činnosti, kdy ovšem nebylo možné přehlédnout, že délka řízení souvisela s jednáním obžalovaného, který se cíleně trestnímu stíhání vyhýbá.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného a možnostem jeho resocializace, mu pak uložil úhrnný trest odnětí svobody v horní polovině, nikoli však při horní hranici, zákonné trestní sazby podle § 234 odst. 2 trestního zákona, tedy pro nejprůšnější trestný čin ve výměře devíti a půl roku. Zde soud musel přihlédnout jak k charakteru trestné činnosti (zvláště závažná úmyslná násilná trestná činnost, se střelnou zbraní), množství trestných činů, tak způsobenému následku, tedy škodě několikanásobně přesahující škodu značnou právě ve vztahu k trestným činům loupeže. Oproti původnímu rozsudku pak došlo k částečnému snížení výměry trestu s ohledem na časový odstup od vyhlášení, kdy soud nemá poznatky o jiné trestné činnosti obžalovaného a musí tak zohlednit větší délku řádného života. Vzhledem k výměře tohoto trestu se jedná ze zákona o trest nepodmíněný.

Pro výkon trestu pak byl zařazen v souladu s ustanovením § 39a odst. 2 písm. d) trestního zákona do věznice se zvýšenou ostrahou, když jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice, když trest odnětí svobody je mu ukládán pro úmyslný, zvláště závažný trestný čin ve výměře nejméně osm let. Soud neshledal podmínky pro užití moderačního oprávnění § 39a odst. 3 trestního zákona, tedy případného zařazení do mírnějšího typu věznice, u osoby tohoto obžalovaného, zejména s přihlédnutím k již výše uvedenému, tedy že se dopustil zvláště závažných úmyslných trestných činů s vysokým stupněm společenské nebezpečnosti a jedná se o osobu, na kterou ani předchozí nepodmíněné tresty odnětí svobody neměly dostatečný převýchovný vliv.

Tento trest, tak jak byl uložen, dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak individuální prevence. V souladu se zákonem se pak jedná o druh trestu, který zná i současná právní úprava.

Vzhledem ke skutečnosti, že v předchozím rozsudku uložené ochranné opatření, zabránění pistole značky CZ 85 bez v.č. a pistole značky PRAGA v.č. XXXXX s příslušenstvím (náboji), se nevztahovalo přímo k tomuto obžalovanému, když soud neměl v tomto směru za jednoznačně prokázanou otázku vlastnictví těchto zbraní, nebylo o tomto znovu rozhodováno, když tento výrok nemohl být postupem dle § 306a trestního řádu změněn.

D/ Náhrada škody

V rámci adhezního řízení, které je součástí řízení trestního, rozhodoval soud o nárocích na náhradu škody těch poškozených, kteří se řádně a včas připojili a výše svých nároků prokázali.

Těm poškozeným, kteří se připojili řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody a výši svého nároku prokázali, byl nárok přiznán, tedy obžalovaným uložena povinnost k náhradě škody. Vzhledem k tomu, že u části přímých poškozených došlo k úhradě ze strany pojišťovny, na kterou přešel tento nárok v rozsahu jejího plnění, bylo rozhodováno i o nárocích této pojišťovny.

V bodě ad I/1.) se s nárokem na náhradu škody připojila poškozená Bayerische Versicherungsbank Aktiengesellschaft Allianz Versicherungs-Aktiengesellschaft (č.l. 1285-1345), na kterou přešly nároky poškozeného zákonou cessi a to v částce 76.465,10 DM, která sestává z částky 75.940,92 DM uhrazeného pojistného a 524,09 DM představující náklady na překlady. Z uvedeného připojení však není zřejmé, za co konkrétně došlo k úhradě (jaké zboží apod.) a další dokazování v tomto směru by přesáhlo rámec trestního řízení, když navíc by samozřejmě bylo nutné provést přepočet příslušné měnové jednotky, a to odpovídající převodu DM na Euro a následně Kč. Proto byla podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozená Bayerische Versicherungsbank Aktiengesellschaft Allianz Versicherungs-Aktiengesellschaft, 85769 Unterföhring, odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, shodně s tím jak bylo postupováno i v předchozích řízeních ve vztahu ke spoluobžalovaným.

V bodě I./2.) se s nárokem na náhradu škody připojil poškozený P.K., kdy doložil i výši způsobené škody, tedy odcizení částky 2.300.000,-Kč. Rozsah způsobené škody byl prokázán dokazováním, ze kterého vyplývá, že se jedná o společné prostředky manželů K., a proto bylo uloženo podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovanému R.K., společně a nerozdílně s D.Z., kterému tato povinnost byla uložena již předchozím pravomocným rozhodnutím, uhradit na náhradě škody poškozeným manželům K. částku 2.300.000,-Kč.

V bodě I./3.b) se s nárokem na náhradu škody připojil poškozený K.O. (č.l. 2966), kdy doložil i výši způsobené škody, tedy odcizení věcí v částce 542.050,-Kč a škodu poškozením ve výši 2.200,- Kč. Rozsah způsobené škody byl prokázán dokazováním, ze kterého však vyplývá, že poškozenému byla část věcí vrácena a zároveň obdržel i částečné plnění pojišťovny (dle údaje poškozeného částku 50.000,- Kč. Případné dokazování ve vztahu k přesnému vyčíslení škody, by bylo nad rámec tohoto řízení a proto byl podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Obdobný výrok ve vztahu k poškozenému K.R. (ad I/3.a) pak vyplývá z ustanovení § 37a trestního zákona, kdy se jedná o převzatý výrok z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, sp. zn. 28 T 2/2002, ze dne 17.5.2002.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést zda odvolání podává byť i z části ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání.

Krajský soud v Brně
dne 14. března 2014

Mgr. Aleš Novotný., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Oherová